

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Maistrova ulica 10, 1000 Ljubljana

T: 01 369 59 00

F: 01 369 59 01

E: gp.mk@gov.si

www.mk.gov.si

Številka: 0070-7/2015

Ljubljana, dne 15. 7. 2015

EVA: 2013-3340-0018

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE

Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o avdiovizualnih medijskih storitvah – predlog za obravnavo

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G in 65/14) je Vlada Republike Slovenije na..... seji dne.....pod točko.....sprejela sklep:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o avdiovizualnih medijskih storitvah in ga pošilja v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije po skrajšanem postopku.

mag. Darko Krašovec
generalni sekretar

Prejmejo:

- ministrstva
- vladne službe

Priloga:

- besedilo predloga zakona

2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov:

Vlada RS predlaga, da Državni zbor obravnava predlog zakona v skrajšanem postopku, saj gre za manj zahtevne spremembe in dopolnitve zakona ter za manj zahtevne uskladitve zakona z drugimi zakoni in s pravom Evropske unije (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah).

3.a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

mag. Julijana Bizjak Mlakar, ministrica za kulturo
Nataša Bučar, generalna direktorica Direktorata za medije

3.b Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva:

Pri pripravi predloga zakona niso sodelovali zunanji strokovnjaki.

4. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora:

mag. Julijana Bizjak Mlakar, ministrica za kulturo

Anton Peršak, državni sekretar
Nataša Bučar, generalna direktorica Direktorata za medije
Branko Jezovšek, višji svetovalec

5. Kratek povzetek gradiva:

Evropska komisija je leta 2013 sprožila postopek presodnega postopka (EU Pilot), ki je glavno sredstvo komisije za komuniciranje s sodelujočimi državami članicami glede vprašanj, ki vzbujajo pomisleke glede pravilne uporabe prava EU ali skladnosti prava posamezne države članice s pravom EU. Evropska komisija je pri preverjanju skladnosti ZAvMS z določbami direktive AVMS ugotovila, da obstajajo manjša neskladja, ki pa so v večjem delu terminološke oziroma nomotehnične narave, nastale med drugim zaradi neustreznega prevoda ZAvMS v angleščino s strani Komisije. Ministrstvo za kulturo je na večji del pripomb podalo prepričljive in utemeljene odgovore, pri določenih rešitvah v ZAvMS pa je še naprej ostal dvom glede popolne skladnosti z direktivo AVMS. Dne 31. 5. 2013 je bil zato v Bruslju opravljen bilateralni usklajevalni sestanek, na katerem je bilo dogovorjeno, da se pripravi novela ZAvMS, s katero se bodo odpravila navedena neskladja.

Področja ureditve v ZAvMS, na katere je z vidika skladnosti z direktivo AVMS podala pripombe Evropska komisija in ki jih posledično obravnava zadevni predlog zakona, so naslednja:

- definicija evropskih avdiovizualnih del;
- pristojnost Republike Slovenije nad televizijskim programi, ki se razširjajo prek satelitskih povezav;
- sodelovanje med regulatornimi organi držav članic;
- svoboda sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav;
- zaščita otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo;
- prepoved avdiovizualnih komercialnih sporočil za zdravstvene dejavnosti in storitve;
- prepoved sponzoriranja poročil in informativnih programskih vsebin;
- prepoved televizijske prodaje alkoholnih pijač;
- pravica do kratkega poročanja v televizijskih programih.

Na Ministrstvu za kulturo želimo z obravnavanim predlogom zakona uvesti tudi nekatere druge spremembe in dopolnitve, ki so zlasti nomotehnične narave ter namenjene večji jasnosti in določnosti predpisa. Pomembnejše vsebinske spremembe se dotikajo področij zaščite otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, pravice do kratkega poročanja v televizijskih programih, pravice javnosti do spremljanja najpomembnejših dogodkov, uvedbe t. i. tematskih televizijskih programov in prenove kazenskih določb z znižanjem glob za posamezne kategorije prekrškov.

Zaradi neupravičenih razlik v možnostih predvajanja vsebin, ki sodijo med najbolj komercialno zanimive vsebine (t. i. »*premium rate*« vsebine) in se pogosto uvrščajo med vsebine, neprimerne za otroke do 12. leta starosti, med izdajatelji, registriranimi v Sloveniji, ter tistimi, ki se v Sloveniji razširjajo kot zavezanci regulacije v drugih državah EU, se slovenski izdajatelji poslužujejo neustreznih oznak. Ker tako prihaja do zavajajočega informiranja glede primernosti posameznih vsebin za otroke določene starosti, se s tem zmanjšuje njihova zaščita in povečuje izpostavljenost neprimernim oziroma škodljivim vsebinam. Da bi dosegli ustrežnejše označevanje vsebin, s tem pa posledično povečali zaščito gledalcev in obenem izenačili pogoje delovanja na trgu med programi, registriranimi v Sloveniji, in tistimi, ki so licencirani v tujini, smo s spremembo zadevnega člena premaknili časovni prag za vsebine po 12. letu starosti iz 21. na 20. uro, ki je v programskih sporedih slovenskih televizij tradicionalno uveljavljena kot ura, ob kateri se pričnejo predvajati zahtevnejše vsebine oziroma filmski program. Ta praksa izhaja še iz obdobja prevlade javne televizije (npr. Film tedna) in se do današnjih dni ni bistveno spremenila. Zaradi dolžine formatov, ki se predvajajo v časovnem sklopu po večernih informativnih oddajah, pa je razporeditev, ki čas do 24. ure razdeli na dva enako dolga dela, tudi ustrežnejša od zdajšnje, ki prvi del omejuje na eno, drugega pa na tri ure.

Pri zaščiti otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo natančneje določamo že veljavni ukrep tehnične zaščite pred vsebinami, ki bi lahko resno škodovale otrokom in mladoletnikom. Tehnična zaščita pomeni omejitev dostopa do programske vsebine za izključno polnoletne osebe prek dodeljenega PIN kodnega sistema ali druge enakovredne zaščite. Dostop mora biti privzeto zaklenjen, uporabnik pa mora biti seznanjen z namenom tehnične zaščite in z natančnimi navodili za njeno uporabo ter imeti možnost nastavitve dostopa do programske vsebine. Prav tako smo jasneje določili odgovornost oziroma dolžnost zagotavljanja tovrstne tehnične zaščite, kar je bila do sedaj pomanjkljivost pri t. i. »Over-The-Top« storitvah, in sicer mora tehnično zaščito ter objavo ustreznih vizualnih simbolov zagotoviti tisti ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ali operater elektronskih komunikacij, ki uporabniku storitve ponuja neposredno uporabo oziroma ogled avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

V zvezi s programskimi vsebinami v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, predlog zakona ohranja obveznost opremljanja teh vsebin z ustreznim vizualnim simbolom, ki pa mora biti po novem objavljen le v katalogu teh vsebin, ne pa ves čas predvajanja. Prav tako je opuščena obveznost objavljanja akustičnega opozorila. S tem je še vedno popolnoma zadoščeno namenu zaščite otrok in mladoletnikov, saj uporabnik pridobi informacijo o primernosti ogleda vsebine za določeno starostno skupino otrok in mladoletnikov, hkrati pa se z novo rešitvijo ne posega na prekomeren način v same avdiovizualne medijske storitve na zahtevo. Te se namreč razlikujejo od televizijskih programov, in sicer med drugim tudi po izbiri in nadzoru, ki ju ima uporabnik. Ker tehnološki razvoj na področju nelinearnih storitev omogoča aktivnejšo participacijo starejših uporabnikov pri nadzoru nad dostopom do teh vsebin, med drugim se lahko v sodelovanju s ponudnikom nelinearnih vsebin oblikujejo učinkoviti mehanizmi starševskega nadzora, se je dosedanja obveznost objavljanja vizualnega simbola ves čas predvajanja v primeru storitev na zahtevo pokazala za povsem nepotrebno in nesmiselno.

S predlogom zakona se skladno z direktivo AVMS podaja natančnejša definicija kratkega poročanja. Poleg do sedaj veljavnih pogojev, da gre pri kratkem poročanju za predvajanje 90 sekundnega izseka iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek, in da se lahko tak izsek uporabi le v splošnoinformativnih oddajah, se po novem na podlagi opozorila Komisije dodajata tudi omejitvena pogoja, da se lahko izsek predvaja le enkrat (frekvenca predvajanja) in najpozneje naslednji dan po končanju dogodka (časovna omejitev predvajanja).

V zvezi s pravico javnosti do spremljanja pomembnejših dogodkov predlog zakona po novem določa način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov ter postopek obveznih posvetovanj med zainteresiranimi stranmi. Po veljavni ureditvi je sicer predvideno, da se ta vprašanja uredijo v uredbi, vendar smo v postopku njene priprave ugotovili, da bi bilo zadevna vprašanja primerneje v celoti urediti v zakonu. Bistvena vsebinska sprememba glede na veljavno ureditev je v tem, da so predpisana jasna merila za uvrstitev posameznega dogodka na seznam najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos (veljavna uredba teh meril ne določa), sam postopek oblikovanja seznama pa je poenostavljen in s tem hitrejši.

Prehod na digitalno oddajanje in porast razširjanja televizijskih programov prek kabelskih in IP TV omrežij ter razvoj tehnologije in samih zvrsti televizijskih programov narekujejo nujno uvedbo tematskih televizijskih programov, ki se lahko prilagajajo potrebam sodobnega gledalca po čim bolj specializiranih vsebinah. V drugih evropskih državah poznajo tematske programe že kar nekaj časa in slovenski gledalci imajo tudi že vrsto let možnost spremljanja tematskih programov tujih izdajateljev, ki so celo opremljeni s slovenskimi podnapisi in slovenskimi oglaševalskimi okni. Ti programi zato odžirajo oglaševalska sredstva slovenskim programom. Ker pa slovenski izdajatelji po veljavni ureditvi ne morejo izdajati lastnih tematskih programov, tudi ne morejo enakovredno konkurirati tuji specializirani ponudbi televizijskih vsebin. Slovenski izdajatelji pa so v neenakopravnem položaju tudi zato, ker za tuje izdajatelje ne veljajo stroge slovenske zahteve po zagotavljanju nacionalnih programskih deležev.

Uvedba tematskih televizijskih programov, za katere ne bodo veljale obveznosti zagotavljanja programskih deležev iz Zakona o medijih (še vedno pa bodo za njih v celoti veljale obveznosti o spodbujanju distribucije in produkcije evropskih avdiovizualnih del po ZAVMS), s čimer bodo za slovenske izdajatelje veljali enakopravni pogoji napram tujim, bo omogočila nastanek in razvoj novih

televizijskih programov in s tem posredno pozitivno vplivala na razvoj televizijske avdiovizualne produkcije.

Poglavje o kazenskih določbah je prenovljeno v skladu z običajno nomotehnično prakso in Zakonom o prekrških. Višine glob za posamezne prekrške, ki predstavljajo manj težke kršitve, so z vidika kaznovalne politike in v skladu z načelom sorazmernosti znižane iz dosedanjega razpona 6.000 – 60.000 na razpon 3.000 – 30.000 eurov. Kot najtežje kršitve ZAvMS, za katere je tako kot že do sedaj določena globa od 6.000 – 60.000 eurov, so po novem določene le še kršitve s področja zaščite otrok in mladoletnikov, zagotavljanja deležev evropskih del in obsega oglaševanja in televizijske prodaje. Vse preostale globe za prekrške pa ostajajo v nespremenjeni višini, saj ocenjujemo, da so glede na naravo kršitve in prakso prekrškovnih organov ustrezne oziroma v skladu z ustavnim načelom sorazmernosti.

6. Presoja posledic za:

a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	DA/NE
b)	usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	DA/NE
c)	administrativne posledice	DA/NE
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	DA/NE
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki	DA/NE
e)	socialno področje	DA/NE
f)	dokumente razvojnega načrtovanja: – nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja – razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna – razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij	DA/NE

7.a Predstavitev ocene finančnih posledic nad 40.000 EUR:

Predlog zakona nima finančnih posledic.

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) obveznosti za druga javnofinančna sredstva				
II. Finančne posledice za državni proračun				
II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				
II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				
II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:				
Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)		Znesek za t + 1	
SKUPAJ				
OBRAZLOŽITEV:				
I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu V zvezi s predlaganim vladnim gradivom se navedejo predvidene spremembe (povečanje, zmanjšanje): – prihodkov državnega proračuna in občinskih proračunov, – odhodkov državnega proračuna, ki niso načrtovani na ukrepih oziroma projektih sprejetih proračunov, – obveznosti za druga javnofinančna sredstva (drugi viri), ki niso načrtovana na ukrepih				

oziroma projektih sprejetih proračunov.

II. Finančne posledice za državni proračun

Prikazane morajo biti finančne posledice za državni proračun, ki so na proračunskih postavkah načrtovane v dinamiki projektov oziroma ukrepov:

II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:

Navedejo se proračunski uporabnik, ki financira projekt oziroma ukrep; projekt oziroma ukrep, s katerim se bodo dosegli cilji vladnega gradiva, in proračunske postavke (kot proračunski vir financiranja), na katerih so v celoti ali delno zagotovljene pravice porabe (v tem primeru je nujna povezava s točko II.b). Pri uvrstitvi novega projekta oziroma ukrepa v načrt razvojnih programov se navedejo:

- proračunski uporabnik, ki bo financiral novi projekt oziroma ukrep,
- projekt oziroma ukrep, s katerim se bodo dosegli cilji vladnega gradiva, in
- proračunske postavke.

Za zagotovitev pravic porabe na proračunskih postavkah, s katerih se bo financiral novi projekt oziroma ukrep, je treba izpolniti tudi točko II.b, saj je za novi projekt oziroma ukrep mogoče zagotoviti pravice porabe le s prerazporeditvijo s proračunskih postavk, s katerih se financirajo že sprejeti oziroma veljavni projekti in ukrepi.

II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:

Navedejo se proračunski uporabniki, sprejeti (veljavni) ukrepi oziroma projekti, ki jih proračunski uporabnik izvaja, in proračunske postavke tega proračunskega uporabnika, ki so v dinamiki teh projektov oziroma ukrepov ter s katerih se bodo s prerazporeditvijo zagotovile pravice porabe za dodatne aktivnosti pri obstoječih projektih oziroma ukrepih ali novih projektih oziroma ukrepih, navedenih v točki II.a.

II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:

Če se povečani odhodki (pravice porabe) ne bodo zagotovili tako, kot je določeno v točkah II.a in II.b, je povečanje odhodkov in izdatkov proračuna mogoče na podlagi zakona, ki ureja izvrševanje državnega proračuna (npr. priliv namenskih sredstev EU). Ukrepanje ob zmanjšanju prihodkov in prejemkov proračuna je določeno z zakonom, ki ureja javne finance, in zakonom, ki ureja izvrševanje državnega proračuna.

7.b Predstavitev ocene finančnih posledic pod 40.000 EUR:

Predlog zakona nima finančnih posledic.

8. Predstavitev sodelovanja javnosti:

Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja:

DA/NE

Datum objave: 24. 4. 2015

Osnutek zakona je bil dne 24. 4. 2015 predhodno objavljen na spletni strani Ministrstva za kulturo (http://www.mk.gov.si/si/zakonodaja_in_dokumenti/predpisi_v_pripravi/predpisi_v_pripravi_2015/) in na spletnem portalu E-demokracija (<http://e-uprava.gov.si/e-uprava/edemokracija.euprava>).

V javno razpravo so bili vključeni:

- nevladne organizacije,
- predstavniki zainteresirane javnosti,
- predstavniki strokovne javnosti.

Osnutek zakona je bil posebej poslan italijanski in madžarski narodni skupnosti ter romski skupnosti v Republiki Sloveniji. Osnutek zakona ne zadeva občin in združenja občin.

V javni razpravi so mnenja, predloge in pripombe podali GIZ slovenski neodvisni avdio in video producenti, Filmski producenti Slovenije, Društvo slovenskih filmskih ustvarjalcev, Društvo slovenskih režiserjev, RTV Slovenija, POP TV, Telekom, Svet za radiodifuzijo in Agencija za komunikacijska omrežja in storitve.

Mnenja, predlogi in pripombe z navedbo predlagateljev, razen fizičnih oseb, ter razlogi za upoštevanje oziroma neupoštevanje so povzeti v preglednici, objavljeni na spletni strani Ministrstva za kulturo.

Bistvene pripombe so se nanašale na zaščito otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah, uvedbo tematskih televizijskih programov in na obveznost zagotavljanja deležev evropskih AV del. Upoštewane so bile v pretežni meri, in sicer je Ministrstvo za kulturo upoštevalo naslednje predloge in pripombe:

- v zvezi z ureditvijo zaščite otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, da se ohrani v veljavi ureditev, ki temelji na izbranem času predvajanja potencialno škodljivih vsebin in tehnični zaščiti za škodljive vsebine;
- v zvezi s tematskimi programi, da se uredi uvedba tematskih televizijskih programov;
- v zvezi s seznamom najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos, da se seznam pregleda najmanj na vsake tri leta, njegove spremembe pa se pripravijo po potrebi.

Ministrstvo za kulturo ni upoštevalo naslednjih bistvenih predlogov in pripomb:

- v zvezi z obveznostjo zagotavljanja deležev evropskih AV del; Ministrstvo za kulturo meni, da je veljavna ureditev tega področja urejena ustrezno in v skladu z direktivo AVMS;
- da se definirajo otroške oddaje; Ministrstvo za kulturo meni, da je to smiselno urejeno že v Splošnem aktu o zaščiti otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo;
- da se dopusti promocijsko umeščanje izdelkov v sponzoriranih programskih vsebin; Ministrstvo za kulturo meni, da bi bila takšna ureditev v nasprotju z direktivo AVMS;
- da se poveča dopusten obseg oglaševanja v programih RTV Slovenija; Ministrstvo za kulturo meni, da to ne bi bilo upravičeno, saj se RTV Slovenija v dobršnem delu financira iz javnih sredstev;
- da se spremeni definicija neodvisnih producentov; Ministrstvo za kulturo meni, da je predlagana definicija določena v skladu z direktivo AVMS;
- da se uvede register neodvisnih producentov; Ministrstvo za kulturo meni, da bi se s tem uvedlo nov upravni postopek in s tem dodatne administrativne ovire, zato predloga ne podpira;
- da se podaljša obveznost hrambe programskih vsebin; Ministrstvo za kulturo meni, da bi s tem neutemeljeno dodatno finančno obremenili izdajatelje;
- da se povišajo globe; Ministrstvo za kulturo meni, da so z vidika prekrškovnega prava in načela sorazmernosti globe že dovolj visoke in jih z novelo ne višamo;
- da se časovni termini za predvajanje potencialno škodljivih vsebin prestavijo na zgodnejšo uro; Ministrstvo za kulturo meni, da za tovrstno zmanjšanje ravni zaščite otrok in mladostnikov ni razloga, saj takšen predlog ni v skladu s tradicijo obstoječih programskih shem TV programov v RS.

9. Pri pripravi gradiva so bile upoštewane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti:

DA/NE

10. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade:

DA/NE

mag. Julijana Bizjak Mlakar
MINISTRICA

ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O AVDIOVIZUALNIH MEDIJSKIH STORITVAH

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (v nadaljnjem besedilu: direktiva AVMS) je bila prenesena v slovenski pravni red z Zakonom o avdiovizualnih medijskih storitvah (Uradni list RS, št. 87/11; v nadaljnjem besedilu: ZAvMS), ki je stopil v veljavo novembra leta 2011 in določa pravice, obveznosti in odgovornosti pravnih ter fizičnih oseb, ki opravljajo dejavnost ponujanja avdiovizualnih medijskih storitev.

Prva direktiva na tem področju je bila sprejeta leta 1989, in sicer Direktiva Sveta 89/552/EEC – Direktiva o televiziji brez meja, ki je bila spremenjena leta 1997 z Direktivo 97/36/EC. Ker je področje medijev v EU stvar tako imenovane kulturne izjeme, je bilo treba direktivo spremeniti tako, da je urejala področje čezmejnih storitev. Evropska komisija je zato predstavila novo direktivo, ki televizijo in televiziji podobne medije obravnava kot storitve, ki so v svoji osnovi tako kulturno kot gospodarsko blago. Zato je treba vprašanja, kot so zaščita otrok in mladoletnikov pred škodljivimi vsebinami, zaščita potrošnikov (oglaševanje), promocija evropske avdiovizualne produkcije, pristojnost, kratko poročanje, sovražni govor in prosti pretok storitev v skladu z načelom tehnološke nevtralnosti urediti na nivoju EU. Direktiva daje pravni okvir za oblikovanje notranjega EU trga, katerega glavno načelo je načelo »države izvora«, kar pri čezmejnem zagotavljanju storitev pomeni, da v drugi državi članici EU veljajo enaka pravila kot v državi članici, kjer ima ponudnik storitve svoj sedež.

Evropska komisija je leta 2013 sprožila postopek presodnega postopka (EU Pilot), ki je glavno sredstvo komisije za komuniciranje s sodelujočimi državami članicami glede vprašanj, ki vzbujajo pomisleke glede pravilne uporabe prava EU ali skladnosti prava posamezne države članice s pravom EU. Evropska komisija je pri preverjanju skladnosti ZAvMS z določbami direktive AVMS ugotovila, da obstajajo manjša neskladja, ki pa so v večjem delu terminološke oziroma nomotehnične narave, nastale med drugim zaradi neustreznega prevoda ZAvMS v angleščino s strani Evropske Komisije. Ministrstvo za kulturo je na večji del pripomb podalo prepričljive in utemeljene odgovore, pri določenih rešitvah v ZAvMS pa je še naprej ostal dvom glede popolne skladnosti z direktivo AVMS. Dne 31. 5. 2013 je bil zato v Bruslju opravljen bilateralni usklajevalni sestanek, na katerem je bilo dogovorjeno, da se pripravi novela ZAvMS, s katero se bodo odpravila navedena neskladja.

Komisija je zlasti opozorila na ureditev področja zaščite otrok in mladoletnikov pred potencialno škodljivimi vsebinami v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo. Komisija je nadalje opozorila tudi na določitev pravil in pogojev pri pravici do »kratkega poročanja«, in sicer, da v ZAvMS ni ustrezno določeno, kolikokrat se lahko uporabi kratek izsek iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek, ter koliko časa po končanju ekskluzivnega dogodka.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Temeljna cilja predloga zakona sta zagotovitev popolne skladnosti ZAvMS z direktivo AVMS in odprava posameznih redakcijskih in nomotehničnih pomanjkljivosti, ki so bile ugotovljene ob izvajanju ZAvMS.

2.2 Načela

Predlog zakona ne spreminja splošnih načel ZAVMS, ki temeljijo na varstvu otrok in mladoletnikov ter ranljivih družbenih skupin, svobodi razširjanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav, prepovedi spodbujanja k neenakopravnosti in nestrpnosti, varstvu avtorske in sorodnih pravic ter na zagotovitvi pravice do popravka in odgovora.

2.3 Poglavitne rešitve

Področja ureditve v ZAVMS, na katere je z vidika skladnosti z direktivo AVMS podala pripombe Evropska komisija in ki jih posledično obravnava zadevni predlog zakona, so naslednja:

- definicija evropskih avdiovizualnih del;
- pristojnost Republike Slovenije nad televizijskim programi, ki se razširjajo prek satelitskih povezav;
- sodelovanje med regulatornimi organi držav članic;
- svoboda sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav;
- zaščita otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo;
- prepoved avdiovizualnih komercialnih sporočil za zdravstvene dejavnosti in storitve;
- prepoved sponzoriranja poročil in informativnih programskih vsebin;
- prepoved televizijske prodaje alkoholnih pijač;
- pravica do kratkega poročanja v televizijskih programih.

Na Ministrstvu za kulturo želimo z obravnavanim predlogom zakona uvesti tudi nekatere druge spremembe in dopolnitve, ki so zlasti nomotehnične narave ter namenjene večji jasnosti in določnosti predpisa. Pomembnejše vsebinske spremembe se dotikajo področij zaščite otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, pravice do kratkega poročanja v televizijskih programih, pravice javnosti do spremljanja najpomembnejših dogodkov, t. i. tematskih televizijskih programov in prenove kazenskih določb z znižanjem glob za posamezne kategorije prekrškov.

Zaradi neupravičenih razlik v možnostih predvajanja vsebin, ki sodijo med najbolj komercialno zanimive vsebine (t. i. »*premium rate*« vsebine) in se pogosto uvrščajo med vsebine, neprimerne za otroke do 12. leta starosti, med izdajatelji, registriranimi v Sloveniji, ter tistimi, ki se v Sloveniji razširjajo kot zavezanci regulacije v drugih državah EU, se slovenski izdajatelji poslužujejo neustreznih oznak. Ker tako prihaja do zavajajočega informiranja glede primernosti posameznih vsebin za otroke določene starosti, se s tem zmanjšuje njihova zaščita in povečuje izpostavljenost neprimernim oziroma škodljivim vsebinam. Da bi dosegli ustrežnejše označevanje vsebin, s tem pa posledično povečali zaščito gledalcev in obenem izenačili pogoje delovanja na trgu med programi, registriranimi v Sloveniji, in tistimi, ki so licencirani v tujini, smo s spremembo zadevnega člena premaknili časovni prag za vsebine po 12. letu starosti iz 21. na 20. uro, ki je v programskih sporedih slovenskih televizij tradicionalno uveljavljena kot ura, ob kateri se pričnejo predvajati zahtevnejše vsebine oziroma filmski program. Ta praksa izhaja še iz obdobja prevlade javne televizije (npr. Film tedna) in se do današnjih dni ni bistveno spremenila. Zaradi dolžine formatov, ki se predvajajo v časovnem sklopu po večernih informativnih oddajah, pa je razporeditev, ki čas do 24. ure razdeli na dva enako dolga dela, tudi ustrežnejša od zdajšnje, ki prvi del omejuje na eno, drugega pa na tri ure.

Pri zaščiti otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah natančneje določamo že veljavni ukrep tehnične zaščite pred vsebinami, ki bi lahko resno škodovala otrokom in mladoletnikom. Tehnična zaščita pomeni omejitev dostopa do programske vsebine za izključno polnoletne osebe prek dodeljenega PIN kodnega sistema ali druge enakovredne zaščite. Dostop mora biti privzeto zaklenjen, uporabnik pa mora biti seznanjen z namenom tehnične zaščite in z natančnimi navodili za njeno uporabo ter imeti možnost nastavitve dostopa do programske vsebine. Prav tako smo jasneje določili odgovornost oziroma dolžnost zagotavljanja tovrstne tehnične zaščite, kar je bila do sedaj pomanjkljivost pri t. i. »Over-The-Top« storitvah, in sicer mora tehnično zaščito ter objavo ustreznih vizualnih simbolov zagotoviti tisti ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ali operater elektronskih komunikacij, ki uporabniku storitve ponuja v neposredno uporabo oziroma ogled avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

V zvezi s programskimi vsebinami v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, predlog zakona ohranja obveznost opremljanja teh vsebin z ustreznim vizualnim simbolom, ki pa mora biti po novem objavljen le v katalogu teh vsebin, ne pa ves čas predvajanja. Prav tako je opuščena

obveznost objavljajanja akustičnega opozorila. S tem je še vedno popolnoma zadoščeno namenu zaščite otrok in mladoletnikov, saj uporabnik pridobi informacijo o primernosti ogleda vsebine za določeno starostno skupino otrok in mladoletnikov, hkrati pa se z novo rešitvijo ne posega na prekomeren način v same avdiovizualne medijske storitve na zahtevo. Te se namreč razlikujejo od televizijskih programov, in sicer med drugim tudi po izbiri in nadzoru, ki ju ima uporabnik. Ker tehnološki razvoj na področju nelinearnih storitev omogoča aktivnejšo participacijo starejših uporabnikov pri nadzoru nad dostopom do teh vsebin, med drugim se lahko v sodelovanju s ponudnikom nelinearnih vsebin oblikujejo učinkoviti mehanizmi starševskega nadzora, se je dosedanja obveznost objavljajanja vizualnega simbola ves čas predvajanja v primeru storitev na zahtevo pokazala za povsem nepotrebno in nesmiselno.

S predlogom zakona se skladno z direktivo AVMS podaja natančnejša definicija kratkega poročanja. Poleg do sedaj veljavnih pogojev, da gre pri kratkem poročanju za predvajanje 90 sekundnega izseka iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek, in da se lahko tak izsek uporabi le v splošno-informativnih oddajah, se po novem na podlagi opozorila Komisije dodajata tudi omejitvena pogoja, da se lahko izsek predvaja le enkrat (frekvenca predvajanja) in najpozneje naslednji dan po končanju dogodka (časovna omejitev predvajanja).

V zvezi s pravico javnosti do spremljanja pomembnejših dogodkov predlog zakona po novem določa način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov ter postopek obveznih posvetovanj med zainteresiranimi stranmi. Po veljavni ureditvi je sicer predvideno, da se ta vprašanja uredijo v uredbi, vendar smo v postopku njene priprave ugotovili, da bi bilo zadevna vprašanja primerneje v celoti urediti v zakonu. Bistvena vsebinska sprememba glede na veljavno ureditev je v tem, da so predpisana jasna merila za uvrstitev posameznega dogodka na seznam najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos (veljavna uredba teh meril ne določa), sam postopek oblikovanja seznama pa je poenostavljen in s tem hitrejši.

Prehod na digitalno oddajanje in porast razširjanja televizijskih programov prek kabelskih in IP TV omrežij ter razvoj tehnologije in samih zvrsti televizijskih programov narekujejo nujno uvedbo tematskih televizijskih programov, ki se lahko prilagajajo potrebam sodobnega gledalca po čim bolj specializiranih vsebinah. V drugih evropskih državah poznajo tematske programe že kar nekaj časa in tudi slovenski gledalci imajo že vrsto let možnost spremljanja tematskih programov tujih izdajateljev, ki so celo opremljeni s slovenskimi podnapisi in slovenskimi oglaševalskimi okni. Ker pa slovenski izdajatelji po veljavni ureditvi ne morejo izdajati lastnih tematskih programov, posledično tudi ne morejo enakovredno konkurirati tuji specializirani ponudbi televizijskih vsebin. Slovenski izdajatelji pa so v neenakopravnem položaju tudi zato, ker za tuje izdajatelje ne veljajo stroge slovenske zahteve po zagotavljanju nacionalnih programskih deležev.

Uvedba tematskih televizijskih programov, za katere ne bodo veljale obveznosti zagotavljanja programskih deležev iz Zakona o medijih (še vedno pa bodo za njih v celoti veljale obveznosti o spodbujanju distribucije in produkcije evropskih avdiovizualnih del po ZAvMS), s čimer bodo za slovenske izdajatelje veljali enakopravni pogoji napram tujim, bo omogočila nastanek in razvoj novih televizijskih programov in s tem posredno pozitivno vplivala na razvoj televizijske avdiovizualne produkcije.

Poglavje o kazenskih določbah je prenovljeno v skladu z običajno nomotehnično prakso in Zakonom o prekrških. Višine glob za posamezne prekrške, ki predstavljajo manj težke kršitve, so z vidika kaznovalne politike in v skladu z načelom sorazmernosti znižane iz dosedanjega razpona 6.000 – 60.000 na razpon 3.000 – 30.000 eurov. Kot najtežje kršitve ZAvMS, za katere je tako kot že do sedaj določena globa od 6.000 – 60.000 eurov, so po novem določene le še kršitve s področja zaščite otrok in mladoletnikov, zagotavljanja deležev evropskih del in obsega oglaševanja in televizijske prodaje. Vse preostale globe za prekrške pa ostajajo v nespremenjeni višini, saj ocenjujemo, da so glede na naravo kršitve in prakso prekrškovnih organov ustrezne oziroma v skladu z ustavnim načelom sorazmernosti.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona nima finančnih posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH

SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona ni potrebno zagotoviti dodatnih finančnih sredstev v državnem proračunu.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Ker je direktiva AVMS v svoji osnovi pravni instrument, katerega cilj je harmonizacija predpisov znotraj EU in njihova usklajitev s pravnim redom EU (*acquis communautaire*), primerjalni pregled ureditev v drugih državah članicah pokaže podobne rešitve, kot veljajo pri nas, oziroma to, da je večina držav članic sledila besedilu direktive AVMS.

AVSTRIJA:

Direktiva AVMS je bila v pravni red Avstrije prenesena z zveznim zakonom »*Bundesgesetz über audiovisuelle Mediendienste (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz - AMD-G)*«, ki je bil sprejet leta 2001 in nazadnje spremenjen leta 2013. Leta 2001 je bila prenesena spremenjena verzija direktive o televiziji brez meja, leta 2009 pa direktiva AVMS. Zakon je od leta 2009 doživel tri spremembe (leta 2010, 2012 in 2013).

Zaščita otrok v televizijskih programih je urejena tako, da povzema dikcijo direktive AVMS, kar pomeni, da televizijski programi ne smejo vsebovati vsebin, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok. To pomeni, da v televizijskih programih ni mogoče predvajati oddaj, ki vsebujejo pornografijo in neupravičeno nasilje. Vsebine, ki utegnejo škodovati razvoju, pa se lahko predvajajo ob primernem času, tj. takrat, ko jih otroci in mladoletniki v normalnih razmerah ne morejo videti ali slišati. Pred začetkom predvajanja mora biti objavljeno akustično in vizualno opozorilo, med samim predvajanjem pa morajo biti vsebine označene z vizualnim simbolom.

V storitvah na zahtevo pa morajo biti vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok, s tehničnimi ukrepi zavarovane tako, da do njih otroci in mladoletniki praviloma ne morejo dostopati (pogojni dostop). Tudi v tem primeru gre za ureditev, ki popolnoma sledi direktivi AVMS.

Pravico do dostopa do izsekov za kratko poročanje v Avstriji ureja Zvezni zakon o uveljavljanju izključnih pravic za televizijsko oddajanje. Zakon podrobno določa pogoje in postopek za pridobivanje izsekov za kratko poročanje. Med drugim je določeno, da se lahko izseki uporabijo za predvajanje v informativnih oddajah ter da so lahko dolgi največ 90 sekund. Upravičeni izdajatelj lahko svobodno izbira izsek iz signala materiala, ki se ga ekskluzivno prenaša.

Zvezni Zakon o avdiovizualnih medijskih storitvah v 31. odstavku 2. člena definira tematski televizijski program kot program, ki v osnovi obsega podobne programske vsebine (*Spartenprogramm: ein Rundfunkprogramm mit im Wesentlichen gleichartigen Inhalten*). Zakon, ki ureja delovanje zasebnih radijskih postaj (*Bundesgesetz, mit dem Bestimmungen für privaten Hörfunk erlassen werden*) omenja tematski program kot program ali kanal »posebnega interesnega profila« (*Spartenprogramm*), vendar ne podaja definicije. Razlika med splošnimi radijskimi programi in programi posebnega interesnega profila je v programskih načelih, ki jih morajo spoštovati zgolj radijski in televizijski programi splošnega profila. Programskih pravil, ki se predvsem nanašajo na to, da mora biti v splošnih televizijskih in radijskih programih na primeren način predstavljeno oziroma zastopano zlasti javno, kulturno in gospodarsko življenje na območju, ki ga pokrivajo, specializiranim programom ni potrebno spoštovati.

HRVAŠKA:

Hrvaška je direktivo AVMS prenesla v *Zakon o elektroničkim medijima*, sprejet leta 2009 ter spremenjen v letih 2011 in 2013.

Hrvaški zakon vsebuje zgolj splošne določbe, ki se nanašajo na zaščito otrok in mladoletnikov, in sicer tako, da med drugim prepoveduje oddajanje nemoralnih in pornografskih vsebin v avdiovizualnih storitvah in radijskih programih. Prepoveduje tudi vsebine, ki bi lahko resno ogrožale telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov, zlasti tiste, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno nasilje. Vsebine, ki bi lahko škodljivo vplivale na moralni razvoj mladoletnikov, pa je dovoljeno objavljati le pod pogojem, da gre za časovno ali tehnično omejitve. Predpisano je obvezno predhodno akustično in vizualno obvestilo ter oznaka, ki je prisotna ves čas trajanja

tovrstne oddaje. Zakon napotuje na pravilnik, ki določa tehnične ukrepe, standarde in postopke na področju zaščite, sprejeti ga mora Svet za elektronske medije.

Ureditev sledi direktivi AVMS ter določa dolžino izseka, ki ne sme biti daljši od 90 sekund ter se lahko uporabi zgolj v informativnih oddajah. Upravičencu dovoljuje svobodno izbiro izseka. Posebnost hrvaške ureditve je v tem, da dovoljuje dostop tudi do samega ekskluzivnega dogodka in ne zgolj do posnetega materiala ter da govori tudi o radijskem prenosu. Zakonodaja ne določa omejitev v zvezi s časovnim trajanjem pravice do uporabe kratkega izseka. Določeno je tudi, da se lahko izsek ponudi tudi v storitvi na zahtevo, vendar le, če isti ponudnik ponuja dogodek tudi z časovnim zamikom.

Hrvaška ureditev pozna specializirane televizijske ali radijske programe. Definicija specializiranih programov je podana v 6. točki prvega odstavka 2. člena Zakona o elektronskih medijih, in se glasi:

»Specializirani televizijski ali radijski programski kanal je programski kanal, katerega programska zasnova in programska shema sta oblikovani tako, da obsegata več kot 70 odstotkov istovrstnih programskih vsebin«.

Programska zasnova specializiranega televizijskega ali radijskega programa mora obsegati programsko shemo, s katero se določi naslednje:

- zvrst specializiranega televizijskega ali radijskega programa, katerega več kot 70 odstotkov morajo obsegati istovrstne programske vsebine,
- predvideno kvantitativno razmerje med posameznimi vsebinami,
- predvideni maksimalni obseg oglaševanja,
- predvideni obseg lastne produkcije ter delež hrvaških avdio ter avdiovizualnih del,
- predvideno razmerje med evropskimi deli ter deli, nastalimi v neodvisni produkciji v odnosu do drugih del, ki veljajo za izdajatelje specializiranega televizijskega programa,
- oddajni čas.

Za specializirane televizijske programe ne veljajo nekatere programske obveznosti, ki sicer veljajo za splošne televizijske programe. Specializiranim programom tako ni potrebno zagotavljati minimalnega deleža informativnih vsebin (*vijesti i objavjesti*), ki je določen z zakonom in znaša 10 odstotkov na lokalni in regionalni ravni ter 20 odstotkov na državnim ravni. Specializiranim programom ni potrebno zagotavljati minimalnega obveznega deleža lastne produkcije ter deleža hrvaške glasbe.

SLOVAŠKA:

Prenos direktive AVMS je bil opravljen z Zakonom o radiodifuziji, retransmisiji in spremembah zakona o telekomunikacijah (*Zakon 308/2000 zo 14. septembra 2000 o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách*), ki je bil sprejet leta 2000 in večkrat spremenjen (leta 2009, 2010, 2011 in 2012).

V televizijskih programih ni dovoljeno predvajati vsebin, ki bi lahko resno škodovale telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, zlasti takih, ki vsebujejo pornografijo ali grobo in neupravičeno nasilje. Vsebin, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, pa se ne sme predvajati med 6. in 22. uro.

Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo mora zagotoviti, da je avdiovizualna medijska storitev, ki lahko resno škoduje fizičnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, zlasti takšna, ki vsebuje pornografijo ali grobo in neupravičeno nasilje, na voljo le na način, ki zagotavlja, da mladoletniki v normalnih okoliščinah ne morejo videti ali slišati takšne avdiovizualne medijske storitve ali njenega dela.

Slovaška zakonodaja predvideva enotni sistem označevanja vsebin za obe vrsti storitev, čeprav direktiva AVMS tega izrecno ne zahteva (označevanje vsebin je skladno z direktivo obvezno zgolj v televizijskih programih).

Pravico do dostopa do izsekov za kratko poročanje je podrobno urejena, saj poleg obveznih določb prenesenih iz direktive (90 sekundna omejitev ter raba zgolj v informativnih oddajah), vsebuje tudi določbe tem, da se lahko izseke uporablja šele po tem, ko je imetnik ekskluzivnih pravic izsek objavil v svojih informativnih oddajah. Izsek se lahko uporablja še 24 ur po prvem predvajanju izseka, kasneje pa le, če je dogodek neposredno povezan z drugim dogodkom, ki je na seznamu

najpomembnejših dogodkov. Izsek lahko izdajatelj v nespremenjeni obliki ponuja tudi v storitvi na zahtevo.

Na Slovaškem ne poznajo posebne regulacije za tematske programe, zato veljajo za vse izdajatelje televizijskih programov enake obveznosti. Ponudnik tematskega programa mora izpolnjevati vse obveznosti, ki veljajo za ponudnika splošnih televizijskih programov. Obstajajo pa določene izjeme, ki jih lahko na nivoju dovoljenja za opravljanje dejavnosti določi slovaški Svet za radiodifuzijo in retransmisijo.

Svet za radiodifuzijo in retransmisijo lahko v dovoljenju določi manjši delež evropskih avdiovizualnih del za izdajatelja televizijskega programa, kateremu je bilo dovoljenje izdano prvič ter izdajatelju »mono-tematskega« programa (drugi odstavek sekcije 23 Zakona o radiodifuziji in retransmisiji). Glede na finančno stanje izdajatelja televizijskega programa in dostopnosti evropskih del lahko Svet določi povečanje deleža evropskih del v času veljavnosti dovoljenja.

Določbe, ki se nanašajo na tematske programe je mogoče zaslediti še v poglavju, ki ureja podeljevanje dovoljenj. Prvi odstavek sekcije 45 Zakona o radiodifuziji in retransmisiji določa omejitve pri podeljevanju dovoljenj tako, da lahko pravna ali fizična oseba pridobi največ eno dovoljenje za opravljanje televizijske ali radijske dejavnosti. Navedena omejitev pa ne velja za imetnike dovoljenj za mono-tematske programe, ki se razširjajo v digitalni radiodifuziji. Dovoljenje za opravljanje televizijske ali radijske dejavnosti v digitalni obliki mora vključevati vsebine, ki so v javnem interesu (minimalno 15 odstotkov skupnega oddajnega časa). Svet za radiodifuzijo lahko določi nižji obvezni delež vsebin, ki so v javnem interesu, za izdajatelja mono-tematskega televizijskega ali radijskega programa.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona nima bistvenih posledic v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona nima bistvenih posledic pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Predlog zakona ima pozitivne posledice na gospodarstvo, saj uvaja tematske televizijske programe, ki bodo slovenskim izdajateljem omogočili nastanek in razvoj novih televizijskih programov in s tem posredno pozitivno vplivali na razvoj televizijske avdiovizualne produkcije v Sloveniji.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za socialno področje. Predlog zakona popolnoma zagotavlja namen zaščite otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, kot je bil v veljavi že do sedaj.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja:

Predlog zakona nima posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

- a) Predstavitev sprejetega zakona:
Ministrstvo za kulturo bo sprejeti zakon predstavilo širši javnosti, in sicer prek medijev, javne predstavitve, predstavitve na svoji spletni strani ipd.
- b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:
Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa bosta zagotavljala Ministrstvo za kulturo in Agencija za komunikacijska omrežja in storitve RS.

Na področju civilne družbe, ki zadeva avdiovizualne medijske storitve, že delujejo novinarska strokovna združenja, gospodarsko-interesna združenja izdajateljev medijev, neodvisnih producentov, operaterjev, oglaševalcev itd.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

Predlog zakona ne odpira drugih pomembnih okoliščin.

7. Prikaz sodelovanja javnosti pri pripravi predloga zakona:

Osnutek zakona je bil dne 24. 4. 2015 predhodno objavljen na spletni strani Ministrstva za kulturo (http://www.mk.gov.si/si/zakonodaja_in_dokumenti/predpisi_v_pripravi/predpisi_v_pripravi_2015/) in na spletnem portalu E-demokracija (<http://e-uprava.gov.si/e-uprava/edemokracija.euprava>).

V javno razpravo so bili vključeni:

- nevladne organizacije,
- predstavniki zainteresirane javnosti,
- predstavniki strokovne javnosti.

Osnutek zakona je bil posebej poslan italijanski in madžarski narodni skupnosti ter romski skupnosti v Republiki Sloveniji. Osnutek zakona ne zadeva občin in združenja občin.

V javni razpravi so mnenja, predloge in pripombe podali GIZ slovenski neodvisni avdio in video producenti, Filmski producenti Slovenije, Društvo slovenskih filmskih ustvarjalcev, Društvo slovenskih režiserjev, RTV Slovenija, POP TV, Telekom, Svet za radiodifuzijo in Agencija za komunikacijska omrežja in storitve. Mnenja, predlogi in pripombe z navedbo predlagateljev, razen fizičnih oseb, ter razlogi za upoštevanje oziroma neupoštevanje so povzeti v preglednici, objavljeni na spletni strani Ministrstva za kulturo.

Bistvene pripombe so se nanašale na zaščito otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah, ureditev uvedbe tematskih televizijskih programov in na obveznost zagotavljanja deležev evropskih AV del. Upošteevane so bile v pretežni meri, in sicer je Ministrstvo za kulturo upoštevalo naslednje predloge in pripombe:

- v zvezi z ureditvijo zaščite otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, da se ohrani v veljavi ureditev, ki temelji na izbranem času predvajanja potencialno škodljivih vsebin in tehnični zaščiti za škodljive vsebine;
- v zvezi s tematskimi programi, da se uredi uvedba tematskih televizijskih programov;
- v zvezi s seznamom najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos, da se seznam pregleda najmanj na vsake tri leta, njegove spremembe pa se pripravijo po potrebi.

Ministrstvo za kulturo ni upoštevalo naslednjih bistvenih predlogov in pripomb:

- v zvezi z obveznostjo zagotavljanja deležev evropskih AV del; Ministrstvo za kulturo meni, da je veljavna ureditev tega področja urejena ustrezno in v skladu z direktivo AVMS;
- da se definirajo otroške oddaje; Ministrstvo za kulturo meni, da je to smiselno urejeno že v Splošnem aktu o zaščiti otrok in mladoletnikov v televizijskih programih in v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo;
- da se dopusti promocijsko umeščanje izdelkov v sponzoriranih programskih vsebin; Ministrstvo za kulturo meni, da bi bila takšna ureditev v nasprotju z direktivo AVMS;
- da se poveča dopusten obseg oglaševanja v programih RTV Slovenija; Ministrstvo za kulturo

meni, da to ne bi bilo upravičeno, saj se RTV Slovenija v dobršnem delu financira iz javnih sredstev;

- da se spremeni definicija neodvisnih producentov; Ministrstvo za kulturo meni, da je predlagana definicija določena v skladu z direktivo AVMS;
- da se uvede register neodvisnih producentov; Ministrstvo za kulturo meni, da bi se s tem uvedlo nov upravni postopek in s tem dodatne administrativne ovire, zato predloga ne podpira;
- da se podaljša obveznost hrambe programskih vsebin; Ministrstvo za kulturo meni, da bi s tem neutemeljeno dodatno finančno obremenili izdajatelje;
- da se povišajo globe; Ministrstvo za kulturo meni, da so z vidika prekrškovnega prava in načela sorazmernosti globe že dovolj visoke in jih z novelo ne višamo;
- da se časovni termini za predvajanje potencialno škodljivih vsebin prestavijo na zgodnejšo uro; Ministrstvo za kulturo meni, da za tovrstno zmanjšanje ravni zaščite otrok in mladostnikov ni razloga, saj takšen predlog ni v skladu s tradicijo obstoječih programskih shem TV programov v RS.

8. Navedba, kateri predstavniki predlagatelja bodo sodelovali pri delu državnega zbora in delovnih teles:

- mag. Julijana Bizjak Mlakar, ministrica za kulturo
- Anton Peršak, državni sekretar
- Nataša Bučar, generalna direktorica Direktorata za medije
- Branko Jezovšek, višji svetovalec
- Matej Srdinšek Firm, višji svetovalec

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o avdiovizualnih medijskih storitvah (Uradni list RS, št. 87/11) se v 3. členu v 5. točki med besedi »storitve« in »je« vstavi besedilo »(v nadaljnjem besedilu: ponudnik)«.

Tretja alinea 20. točke se spremeni tako, da se glasi:

»– dela, ki nastanejo v koprodukciji v okviru sporazumov, ki jih je Evropska unija na avdiovizualnem področju sklenila s tretjimi državami, v katerih avdiovizualna dela držav, članic Evropske unije, niso predmet diskriminatornih ukrepov in ki izpolnjujejo pogoje iz vsakega od teh sporazumov.«.

Četrta alinea 22. točke se spremeni tako, da se glasi:

»– skupni obseg avdiovizualnih del (v minutah), ki jih je v preteklem koledarskem letu izdelala po naročilu posameznega izdajatelja televizijskega programa, ne presega 50 odstotkov skupnega obsega njenih avdiovizualnih del (v minutah), izdelanih v preteklem koledarskem letu.«.

2. člen

V 4., 5., 33. in 39. členu se beseda »jurisdikcija« nadomesti z besedo »pristojnost« v ustreznih sklonih.

3. člen

Šesti odstavek 4. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(6) Če se za ponudnika ne morejo uporabiti določbe iz prejšnjih odstavkov tega člena in če ponudnik ne sodi pod pristojnost kake druge države, članice Evropske unije, se šteje, da je pod pristojnostjo Republike Slovenije ponudnik, ki:

- uporablja satelitsko zemeljsko postajo, ki je na ozemlju Republike Slovenije;
- ne uporablja satelitske zemeljske postaje iz prejšnje alinee, vendar pa uporablja satelitske zmogljivosti, ki pripadajo Republiki Sloveniji.«.

4. člen

V prvem odstavku 5. člena se besedilo »Agencija za pošto in elektronske komunikacije« nadomesti z besedilom »Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije«.

5. člen

6. člen se spremeni tako, da se glasi:

»6. člen

(sodelovanje med regulatornimi organi držav, članic Evropske unije)

(1) Agencija mora drugi državi, članici Evropske unije, ali Evropski komisiji na njuno zahtevo predložiti informacije oziroma podatke, potrebne za izvajanje določb tega zakona, še zlasti določb 4., 5. in 12. člena tega zakona.

(2) Med podatke iz prejšnjega odstavka ne štejejo osebni podatki po zakonu, ki ureja varstvo osebnih podatkov.«.

6. člen

Prvi odstavek 7. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Z namenom natančne seznaitve gledalcev oziroma uporabnikov avdiovizualnih medijskih storitev, kdo je odgovoren za vsebino avdiovizualnih medijskih storitev, mora ponudnik omogočiti enostaven, neposreden in stalen dostop do naslednjih podatkov (impresum):

- firma in sedež ponudnika;
- elektronski naslov ali naslov spletne strani ponudnika, ki uporabniku omogoča hitro navezovanje stika s ponudnikom;
- osebno ime odgovornega urednika oziroma odgovornih urednikov ter osebna imena urednikov posameznih programskih sklopov, kadar je to v skladu z notranjo organizacijo uredništva;
- naziv, sedež, elektronski naslov in naslov spletne strani organa, pristojnega za nadzor nad določbami tega zakona.«.

V petem odstavku se v prvi, drugi, peti in šesti alinei besedilo »ime in priimek« nadomesti z besedno zvezo »osebno ime«, v tretji alineji pa se beseda »izvor« nadomesti z besedno zvezo »država izvora«.

7. člen

12. člen se spremeni tako, da se glasi:

»12. člen

(svoboda sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav, članic EU)

Republika Slovenija zagotavlja svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav, članic EU, in ne omejuje njihovega prenašanja na svojem ozemlju, razen v primerih, določenih v 3. in 4. členu Direktive 2010/13/EU.«.

8. člen

V četrtem odstavku 14. člena se besedilo »po 21. uri« nadomesti z besedilom »po 20. uri«.

V devetem odstavku se za besedo »zaščite« doda vejica in besedilo »načine njihovega razvrščanja in označevanja«.

9. člen

15. člen se spremeni tako, da se glasi:

»15. člen

(zaščita otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo)

(1) Programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, so lahko prek avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo dostopne le tako, da so omejene s tehnično zaščito, ki zagotavlja, da jih otroci in mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti.

(2) Tehnična zaščita iz prejšnjega odstavka pomeni omejitev dostopa do programske vsebine za izključno polnoletne osebe prek dodeljenega PIN kodnega sistema ali druge enakovredne zaščite. Dostop mora biti privzeto zaklenjen, uporabnik pa mora biti seznanjen z namenom tehnične zaščite in z natančnimi navodili za njeno uporabo ter imeti možnost nastavitve dostopa do programske vsebine.

(3) Programske vsebine v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, morajo biti v katalogu programskih vsebin označene z ustreznim vizualnim simbolom iz sedmega odstavka prejšnjega člena, ki odraslim uporabnikom zagotovi informacije za presojo o dovolitvi ogleda programskih vsebin otrokom in mladoletnikom.

(4) Tehnično zaščito iz prvega in drugega odstavka tega člena ter objavo ustreznih vizualnih

simbolov iz prejšnjega odstavka mora zagotoviti tisti ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ali operater elektronskih komunikacij, ki uporabniku storitve ponuja neposredno uporabo oziroma ogled avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

(5) Operater elektronskih komunikacij ali ponudnik avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo morata pri ponujanju avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki so plačljive, zagotoviti takšno razčlenitev računa, da so za posamezno obračunsko obdobje razvidna naročila in plačila posamezne storitve, vključno z zneskom, datumom in časom nakupa, ogleda ali poslušanja.

(6) Razčlenitev računa v skladu s prejšnjim odstavkom se naročnikom pošlje brezplačno in ob izstavitvi vsakega računa, razen če naročnik obvesti operaterja elektronskih komunikacij oziroma ponudnika avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, da razčlenitve računa ne želi prejemati.«.

10. člen

Sedmi odstavek 16. člena se črta.

11. člen

V petem odstavku 17. člena se besedilo »televizijske programe, ki so namenjeni avtohtoni italijanski ali madžarski narodni skupnosti« nadomesti z besedilom »televizijska programa Radiotelevizije Slovenija, ki sta namenjena avtohtoni italijanski in madžarski narodni skupnosti«.

12. člen

Prvi odstavek 18. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Izdajatelj televizijskega programa mora vsako leto do konca meseca februarja poslati ministrstvu, pristojnemu za medije, in agenciji razčlenjene podatke o doseženem deležu evropskih avdiovizualnih del v letnem oddajnem času za preteklo leto. Znotraj tega deleža morajo biti posebej prikazani podatki o obsegu letnega oddajnega časa, na podlagi katerega se izračuna delež slovenskih avdiovizualnih del, in podatki o obsegu letnega oddajnega časa, na podlagi katerega se izračuna delež evropskih avdiovizualnih del, podatki o deležu slovenskih avdiovizualnih del ter avdiovizualnih del neodvisnih producentov in podatki o deležu novih avdiovizualnih del iz drugega odstavka 17. člena tega zakona.«.

V tretjem odstavku se besedilo »v postopku inšpekcijskega nadzora« črta.

13. člen

V prvem odstavku 22. člena se pika nadomesti z vejico in doda besedilo »če ni s tem zakonom določeno drugače.«.

V drugem odstavku se besedna zveza »zdravstvene dejavnosti« nadomesti z besedno zvezo »zdravstveno dejavnost«, za besedo »prepovedana« pa se vejica nadomesti s piko, besedilo »če ni s posebnim zakonom določeno drugače« pa črta.

14. člen

Prvi odstavek 25. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Sponzoriranje poročil in informativnih programskih vsebin je prepovedano.«.

15. člen

30. člen se spremeni tako, da se glasi:

»30. člen

(prepoved televizijske prodaje)

(1) Televizijska prodaja zdravil, ki imajo dovoljenje za promet v skladu s predpisi, ki urejajo zdravila, in televizijska prodaja zdravstvenih storitev sta prepovedani.

(2) Televizijska prodaja tobaka in tobačnih izdelkov ter alkoholnih pijač je prepovedana.«.

16. člen

Četrty odstavek 32. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Prvi in drugi odstavek tega člena se ne uporabljata za napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v svojih programih v zvezi s svojimi programskimi vsebinami in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih (tj. proizvodi, ki so posebej namenjeni temu, da poslušalcem oziroma gledalcem omogočijo vse koristi od takšnih programskih vsebin ali interakcijo z njimi), z napovedmi sponzorstva in s promocijskim umeščanjem izdelkov.«.

17. člen

Tretji odstavek 33. člena spremeni tako, da se glasi:

»(3) Za kratko poročanje po tem členu šteje enkratno predvajanje največ 90 sekund dolgega izseka iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek. Izsek se lahko uporabi samo v splošno-informativnih oddajah in najpozneje naslednji dan po končanju dogodka. Izsek se lahko ponudi prek avdiovizualne medijske storitve samo v primeru, če isti ponudnik ponudi isto programsko vsebino s časovnim zamikom.«.

18. člen

Drugi odstavek 34. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Za neplačljivi televizijski program šteje program, za spremljanje katerega ni potrebno dodatno plačilo, pri čemer plačilo prispevka za programe Radiotelevizije Slovenija in plačilo storitev vzdrževanja izvajalcem storitev distribucije televizijskih vsebin končnim uporabnikom ne štejejo za dodatno plačilo. Za prenos šteje neposreden prenos dogodka ali kasnejši prenos, v celoti ali delno, kadar je to potrebno iz objektivnih razlogov ali v interesu javnosti.«.

Četrty in peti odstavek se črtata.

19. člen

Za 34. členom se doda novi 34.a člen, ki se glasi:

»34.a člen

(način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos)

(1) Svet za radiodifuzijo s soglasjem Vlade Republike Slovenije sprejme seznam najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos iz prejšnjega člena (v nadaljnjem besedilu: seznam) ter v zvezi s tem izvaja druge ustrezne ukrepe v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

(2) Na seznam se lahko uvrsti dogodek, ki izpolnjuje najmanj dva izmed naslednjih meril:

- dogodek je predmet najširšega interesa javnosti in pritegne zanimanje tudi pri osebah, ki običajno ne spremljajo tovrstnih dogodkov;
- dogodek ima poseben kulturni pomen in vlogo pri utrjevanju nacionalne kulturne identitete;
- dogodek vključuje sodelovanje nacionalne reprezentance v določeni športni panogi na pomembnem mednarodnem turnirju oziroma tekmovanju;
- dogodek se je običajno predvajal na neplačljivem televizijskem programu in imel veliko gledanost.

(3) Svet za radiodifuzijo pri oblikovanju seznama obvezno povabi k sodelovanju:

- izdajatelje televizijskih programov, ki izpolnjujejo pogoje iz prejšnjega člena za prenos najpomembnejših dogodkov;
- predstavnika Republike Slovenije v stalnem odboru Evropske konvencije o čezmejni televiziji;
- Olimpijski komite Slovenije;
- Nacionalni svet za kulturo;
- ministrstvo, pristojno za šport;
- ministrstvo, pristojno za kulturo;
- Agencijo za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije;
- Medijsko zbornico (v nadaljnjem besedilu: zainteresirane strani).

(4) Svet za radiodifuzijo pripravi osnutek seznama, ki ga pošlje v pregled zainteresiranim stranem. Te se lahko najpozneje v 30 dneh po prejemu gradiva pisno opredelijo do osnutka seznama in predlagajo morebitne spremembe oziroma dopolnitve.

(5) Svet za radiodifuzijo najpozneje v 30 dneh od poteka roka iz prejšnjega odstavka skliče posvetovanje z zainteresiranimi stranmi ter na podlagi izida posvetovanja pripravi končni predlog seznama, ki ga pošlje v soglasje Vladi Republike Slovenije.

(6) Svet za radiodifuzijo pregleda seznam najmanj na vsake tri leta ter po potrebi pripravi predlog sprememb oziroma dopolnitev seznama. V primeru spreminjanja oziroma dopolnjevanje seznama se smiselno uporabljajo določbe tega člena.«.

20. člen

Za 35. členom se doda nov 35.a člen, ki se glasi:

»35.a člen (tematski televizijski program)

(1) Tematski televizijski program je televizijski program, ki je namenjen specifičnemu segmentu gledalcev in prek katerega se razširjajo izključno tematsko oziroma žanrsko istovrstne programske vsebine.

(2) Agencija določi vrsto tematskega televizijskega programa v dovoljenju za izvajanje televizijske dejavnosti na podlagi vloge izdajatelja in ob smiselni uporabi določb o dovoljenju za izvajanje radijske ali televizijske dejavnosti iz zakona, ki ureja medije.

(3) Za tematske televizijske programe ne veljajo obveznosti o doseganju programskih deležev, kot jih določa zakon, ki ureja medije.

(4) Agencija v soglasju s pristojnim ministrstvom v splošnem aktu določi vrste tematskih televizijskih programov, njihove značilnosti oziroma programske vsebine, ki jih ti programi lahko razširjajo, ter programske zahteve, ki jih mora izdajatelj določiti v vlogi, in pogoje, pod katerimi jih lahko spreminja.«.

21. člen

Prvi odstavek 36. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo mora svojo storitev, njeno spremembo ali prenehanje prigrasiti agenciji.«.

V drugem odstavku se v peti alineji črta beseda »predviden«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Spremembo podatkov iz prejšnjega odstavka mora ponudnik agenciji sporočiti v 30 dneh od

nastanka spremembe.«.

22. člen

37. člen se spremeni tako, da se glasi:

»37. člen (uradne evidence)

(1) Agencija upravlja naslednji uradni evidenci:

- evidenca imetnikov dovoljenj za izvajanje televizijske dejavnosti;
- evidenca ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo.

(2) Uradni evidenci iz prejšnjega odstavka upravlja agencija kot med seboj povezano informatizirano bazo.

(3) V uradni evidenci imetnikov dovoljenj za izvajanje televizijske dejavnosti obdeluje agencija naslednje podatke:

- ime televizijskega programa in njegova identifikacija;
- osebno ime, naslov in davčna številka za fizične osebe;
- firma, sedež, davčna številka, matična številka in zakoniti zastopnik za pravne osebe;
- datum začetka veljavnosti dovoljenja;
- številka odločbe o dovoljenju;
- poravnavanje obveznosti imetnika odločbe o dovoljenju, ki izvirajo iz tega zakona;
- kaznovanje imetnika odločbe o dovoljenju zaradi kršitev določil tega zakona.

(4) V uradni evidenci ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo obdeluje agencija naslednje podatke:

- ime storitve in njena identifikacija;
- osebno ime, naslov in davčna številka za fizične osebe;
- firma, sedež, davčna številka, matična številka in zakoniti zastopnik za pravne osebe;
- obvestilo o začetku zagotavljanja storitve;
- datum začetka, spremembe ali prenehanja zagotavljanja storitve;
- poravnavanje obveznosti ponudnikov, ki izvirajo iz tega zakona;
- kaznovanje zaradi kršitev določb tega zakona.

(5) Agencija obdeluje osebne podatke iz tega člena z namenom izvajanja nadzora nad določbami tega zakona.

(6) Agencija lahko podatke iz tega člena pridobiva tudi iz uradnih evidenc drugih državnih organov in z neposredno računalniško oziroma elektronsko povezavo.

(7) Agencija obdeluje podatke iz tega člena dokler izdajatelj izvaja televizijsko dejavnost, oziroma dokler ponudnik zagotavlja svojo storitev, nato pa jih hrani trajno.

(8) Agencija mora pri obdelavi podatkov, ki štejejo za davčno tajnost, upoštevati določbe zakona, ki ureja davčni postopek.«.

23. člen

V šestem odstavku 40. člena se med besedi »dneh« in »pisno« doda besedilo »od nastanka okvare«.

24. člen

Šesti odstavek 41. člena se črta.

25. člen

43. člen se spremeni tako, da se glasi:

»43. člen

(1) Z globo od 6.000 eurov do 60.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če:

1. prek avdiovizualne medijske storitve prizadene telesni, duševni ali moralni razvoj otrok in mladotnikov (drugi odstavek 10. člena);
2. prek avdiovizualne medijske storitve izpostavlja otroka ali mladotnika samovoljnemu ali nezakonitemu vmešavanju v njegovo zasebno življenje, družino ali dom, ali nezakonitim napadom zoper njegovo čast in ugled (tretji odstavek 10. člena);
3. prek televizijskega programa predvaja programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladotnikov, zlasti takšne vsebine, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno prikazujejo nasilje (prvi odstavek 14. člena);
4. prek televizijskega programa predvaja vsebine, ki bi utegnile škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladotnikov, tako, da predvajanje teh vsebin s primerno izbranim časom predvajanja oziroma s tehničnimi sredstvi ni omejeno tako, da otroci in mladotniki v normalnih razmerah do takšnih vsebin nimajo dostopa (drugi odstavek 14. člena);
5. prek televizijskega programa predvaja programske vsebine iz drugega odstavka 14. člena tega zakona v nasprotju s časovnimi omejitvami iz četrtega odstavka 14. člena tega zakona;
6. pred začetkom predvajanja programskih vsebin iz drugega odstavka 14. člena tega zakona, katerih predvajanje prek televizijskega programa ni omejeno s tehnično zaščito, ne objavi ustreznega akustičnega in vizualnega opozorila oziroma če med njihovim predvajanjem niso ves čas označene z ustreznim vizualnim simbolom (sedmi odstavek 14. člena);
7. prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ponuja programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladotnikov, v nasprotju s prvim in drugim odstavkom 15. člena tega zakona;
8. programskih vsebin v svoji avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladotnikov, ne označi v skladu s tretjim odstavkom 15. člena tega zakona;
9. delež evropskih avdiovizualnih del ne obsega najmanj 50 odstotkov letnega oddajnega časa njegovega televizijskega programa (prvi odstavek 16. člena);
10. delež evropskih avdiovizualnih del ne obsega najmanj deset odstotkov programskih vsebin v katalogu njegove avdiovizualne medijske storitve na zahtevo (drugi odstavek 16. člena);
11. v primeru, da ne izpolnjuje deleža iz drugega odstavka 16. člena tega zakona, za produkcijo ali za pridobitev pravic do evropskih avdiovizualnih del, ki jih ponuja prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, v posameznem koledarskem letu ne nameni finančnega prispevka v višini najmanj enega odstotka vseh prihodkov iz naslova svoje avdiovizualne medijske storitve v tem istem koledarskem letu (tretji odstavek 16. člena);
12. ne dosega najmanj deset odstotnega deleža evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov v letnem oddajnem času njegovega televizijskega programa (prvi odstavek 17. člena);
13. vsaj polovica evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov iz prvega odstavka 17. člena tega zakona v njegovem televizijskem programu ni izdelana v zadnjih petih letih (drugi odstavek 17. člena);
14. z razširjanjem avdiovizualnih komercialnih sporočil škodljivo vpliva na spoštovanje človekovega dostojanstva ali ta vsebujejo ali spodbujajo kakršnokoli diskriminacijo na podlagi spola, rase ali etnične pripadnosti, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti ali spodbujajo vedenje ali dejanja, ki škodujejo zdravju ali varnosti ljudi, zaščiti okolja ali kulturne dediščine (20. člen);
15. z razširjanjem avdiovizualnih komercialnih sporočil povzroči telesno, moralno ali duševno škodo mladotnikom, zlasti tako, da s tem spodbuja mladotnike, da bi zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupovali ali najemali proizvode ali storitve, ali da s tem spodbuja mladotnike, da bi prepričevali svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, ali da s tem izkorišča zaupanje mladotnikov v starše, učitelje ali druge osebe ali da s tem nepremišljeno prikazuje mladotnike v nevarnih situacijah (21. člen);
16. skupni obseg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje v televizijskem programu pravne osebe presega največji skupni obseg, ki je določen v prvem in drugem odstavku 32. člena.

(2) Z globo od 3.000 eurov do 30.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 600 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba v državnem organu ali organu samoupravnih lokalnih skupnosti.

(4) Z globo 300 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.«.

26. člen

Za 43. členom se doda nov 43.a člen, ki se glasi:

»43.a člen

(1) Z globo od 3.000 eurov do 30.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če:

1. razširja avdiovizualna komercialna sporočila, ki niso povsem jasno prepoznavna kot taka (prvi odstavek 19. člena);
2. objavlja prikrita avdiovizualna komercialna sporočila (drugi odstavek 19. člena);
3. pri objavljanju avdiovizualnih komercialnih sporočil uporablja tehnične postopke, ki uporabnikom ne omogočajo zavestnega zaznavanja takšnih sporočil (tretji odstavek 19. člena);
4. razširja avdiovizualna komercialna sporočila za zdravstvene dejavnosti, zdravstvene storitve ali za izvajalce zdravstvene dejavnosti (drugi odstavek 22. člena);
5. v primeru sponzoriranja avdiovizualnih medijskih storitev ali programskih vsebin na njihovo vsebino in v primeru televizijskih programov na njihov spored vpliva tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika (prvi odstavek 24. člena);
6. prek avdiovizualnih medijskih storitev, ki so sponzorirane, neposredno spodbuja nakup ali najem blaga ali storitev, zlasti s posebnim navajanjem tega blaga ali storitev z namenom promocije (drugi odstavek 24. člena);
7. v sponzoriranih programskih vsebinah v nasprotju s tem zakonom promocijsko umešča izdelke, storitve ali blagovne znamke sponzorja programske vsebine (tretji odstavek 24. člena);
8. gledalca ne seznani jasno o obstoju sponzorstva ali sponzorirane programske vsebine ne označi kot takšne, z navedbo sponzorjevega imena, logotipa ali kateregakoli drugega njegovega simbola ali razpoznavnega znaka (četrti odstavek 24. člena);
9. v sponzorirani vsebini ne navede sponzorjevega imena, logotipa ali kateregakoli drugega njegovega simbola ali razpoznavnega znaka, na začetku, po morebitnih prekinitvah in na koncu sponzorirane programske vsebine (peti odstavek 24. člena);
10. razširja oziroma ponuja sponzorirana poročila ali informativne programske vsebine (prvi odstavek 25. člena);
11. v primeru sponzoriranja avdiovizualnih medijskih storitev ali programskih vsebin s strani fizičnih ali pravnih oseb, katerih dejavnost je proizvodnja ali promet z zdravili ali izvajanje zdravstvenih storitev, promovira zdravila, ki se predpisujejo in izdajajo samo na recept, oziroma če promovira zdravstvene storitve (drugi odstavek 25. člena);
12. v nasprotju s 26. členom tega zakona razširja oziroma ponuja programske vsebine, ki vsebujejo promocijsko umeščanje izdelkov;
13. predvaja televizijsko oglaševanje ali televizijsko prodajo v nasprotju s 27. ali 28. členom tega zakona;
14. prekine televizijsko programsko enoto s televizijskim oglaševanjem ali s televizijsko prodajo v nasprotju z 29. členom tega zakona;
15. predvaja televizijsko prodajo zdravil, ki imajo dovoljenje za promet v skladu s predpisi, ki urejajo zdravila, ali predvaja televizijsko prodajo zdravstvenih storitev (prvi odstavek 30. člena);
16. predvaja televizijsko prodajo tobaka in tobačnih izdelkov ali alkoholnih pijač (drugi odstavek 30. člena);
17. pri predvajanju televizijske prodaje ne spoštuje meril iz 21. člena tega zakona ali s predvajanjem televizijske prodaje ponuja mladostnikom možnost sklepanja pogodb za nakup ali najem blaga ali storitev (prvi odstavek 31. člena);
18. v času med 18. in 23. uro v posameznem televizijskem programu predvaja TV prodajna okna (tretji odstavek 32. člena).
19. izdajatelju televizijskega programa ne omogoči pravice do kratkega poročanja v skladu z določbami 33. člena tega zakona;
20. na podlagi pridobljenih pravic izključnih pravic prenaša dogodek iz 34. člena tega zakona na način, zaradi katerega je pomembnemu delu gledalcev na tem območju onemogočeno spremljanje tega dogodka na neplačljivem televizijskem programu (prvi odstavek 34. člena);

21. prek svojega televizijskega programa, ki ga lahko spremlja manj kot 75 odstotkov prebivalcev Republike Slovenije, ali pa je za sprejemanje tega programa potrebno dodatno plačilo (plačljiva TV), prenaša dogodek iz prvega odstavka 34. člena tega zakona na podlagi izključno pridobljenih pravic (tretji odstavek 34. člena);
22. ne hrani posnetkov oziroma podatkov iz prvega do petega odstavka 40. člena tega zakona v skladu z navedenimi določbami.

(2) Z globo od 1.500 eurov do 15.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba v državnem organu ali organu samoupravnih lokalnih skupnosti.

(4) Z globo 250 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.«.

27. člen

44. do 46. člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»44. člen

(1) Z globo od 1.000 eurov do 10.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če:

1. v svoji avdiovizualni medijski storitvi ne omogoči enostavnega, neposrednega in stalnega dostopa do podatkov (impresum) v skladu s prvim odstavkom 7. člena tega zakona;
2. v primerih, ko njena avdiovizualna medijska storitev vsebuje kazalo ali razvid po katalogu programskih vsebin, ta ne vsebuje navedbe, kje se nahaja impresum (drugi odstavek 7. člena);
3. identifikacija njegove avdiovizualne medijske storitve ne izpolnjuje pogojev iz tretjega odstavka 7. člena tega zakona;
4. ne zagotovi stalne objave identifikacije na vidnem mestu v svojem televizijskem programu oziroma avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo (četrti odstavek 7. člena);
5. v svojem televizijskem programu na ustreznih mestih vsake programske vsebine ne objavi podatkov iz petega odstavka 7. člena tega zakona;
6. v primeru objave sporeda svojega televizijskega programa na spletni strani, teletekstu ali na drugih mestih v programu ne navede tudi podatkov iz šestega odstavka 7. člena tega zakona;
7. predvaja kinematografsko delo zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki avtorskih pravic (drugi odstavek 8. člena);
8. ne pošlje letnega poročila o doseženih deležih v skladu s prvim oziroma drugim odstavkom 18. člena tega zakona;
9. ne oblikuje pravil ravnanja v skladu s prvim in drugim odstavkom 23. člena tega zakona in jih javno ne objavi (prvi odstavek 23. člena);
10. kot pogodbeni partner naročnika oglaševalskih vsebin deluje tudi kot njegov zastopnik pri naročanju blaga in storitev (drugi odstavek 31. člena);
11. prek televizijskega programa, namenjenega izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter prek televizijskega programa, namenjenega izključno samooglaševanju, razširja običajne programske vsebine, kot so poročila in druge informativne vsebine, športni dogodki, filmi, dokumentarni filmi ali druge podobne programske vsebine (peti odstavek 31. člena).

(2) Z globo od 1.000 eurov do 5.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 300 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba v državnem organu ali organu samoupravnih lokalnih skupnosti.

(4) Z globo 150 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

45. člen

(1) Z globo od 500 eurov do 5.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če:

1. pri ponujanju svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki je plačljiva, ne zagotovi takšne razčlenitve računa, da so za posamezno obračunsko obdobje razvidna naročila in plačila posamezne storitve, vključno z zneskom, datumom in časom nakupa, ogleda ali poslušanja (peti odstavek 15. člena);
2. razčlenitve računa iz petega odstavka 15. člena tega zakona ne pošlje naročnikom v skladu s šestim odstavkom 15. člena tega zakona;
3. kopije pravil ravnanja ne pošlje pristojnemu ministrstvu in agenciji v 15 dneh od njihovega sprejetja ali jih v enakem roku ne obvesti o vsaki njihovi spremembi (tretji odstavek 23. člena);
4. agenciji ne priglasijo svoje storitve, njene spremembe ali prenehanja (prvi odstavek 36. člena);
5. v obvestilu iz prvega odstavka 36. člena tega zakona ne navede podatkov iz drugega odstavka 36. člena tega zakona;
6. agenciji ne sporoči spremembe podatkov iz drugega odstavka 36. člena tega zakona v 30 dneh od nastanka spremembe (tretji odstavek 36. člena);
7. v primeru tehnične okvare, zaradi katere ni shranila določenega dela predvajane zvočne ali avdiovizualne vsebine, v treh dneh od nastanka okvare pisno ne obvesti agencije o okvari in obsegu neposnete predvajane ali ponujene programske vsebine (šesti odstavek 40. člena);
8. agenciji ne pošlje resničnih in popolnih podatkov iz prvega odstavka 41. člena tega zakona;
9. agenciji ne omogoči neomejenega dostopa do programskih vsebin in storitev v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona;
10. agenciji ne pošlje ali da na voljo podatkov ter programskih vsebin in storitev v obsegu in v roku, določenem v pisni zahtevi agencije (tretji odstavek 41. člena);
11. agenciji ne pošlje posnetkov programskih vsebin oziroma podatkov, za katere velja obveznost hrambe po 40. členu tega zakona (peti odstavek 41. člena).

(2) Z globo od 500 eurov do 2.500 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 150 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba v državnem organu ali organu samoupravnih lokalnih skupnosti.

(4) Z globo 100 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

46. člen

Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

28. člen

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona se v Pravilniku o določitvi akustičnega in vizualnega opozorila ter vizualnega simbola za programske vsebine, ki niso primerne za otroke in mladoletnike (Uradni list RS, št. 50/14) prvi odstavek 2. člena spremeni tako, da se glasi:

»(1) Programske vsebine, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, morajo biti v televizijskih programih ves čas njihovega predvajanja označene z ustreznim vizualnim simbolom. Vizualni simbol mora biti jasno viden in objavljen v zgornjem levem ali desnem delu zaslona. V primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo morajo biti te vsebine označene z ustreznim vizualnim simbolom v katalogu programskih vsebin.«.

(2) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Uredba o načinu in kriterijih za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov (Uradni list RS, št. 105/01 in 87/11-ZAvMS).

(3) Svet za radiodifuzijo sprejme v soglasju z Vlado Republike Slovenije seznam iz prvega odstavka

34.a člena tega zakona najpozneje v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

(4) Agencija sprejme v soglasju s pristojnim ministrstvom splošni akt iz četrtega odstavka 35.a člena tega zakona v roku enega leta od uveljavitve tega zakona.

29. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

Dopolnitev 5. točke 3. člena ZAvMS je nomotehnične narave. Ker se v besedilu zakona uporabljata tako izraza »ponudnik« kot »ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo«, je treba natančno določiti pomen izraza ponudnik. Za ponudnika tako šteje pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost ponujanja avdiovizualnih medijskih storitev ter je nosilec uredniške in pravne odgovornosti.

Pri spremenjeni tretji alineji 20. točke 3. člena ZAvMS gre za uskladitev definicije evropskih avdiovizualnih del z direktivo AVMS.

S spremembo četrte alineje 22. točke 3. člena ZAvMS se jasneje definira pogoj za neodvisnega producenta, ki se nanaša na merilo v zvezi z obsegom avdiovizualnih del, po naročilu zagotovljenih istemu izdajatelju televizijskih programov. Sedanja dikcija je namreč v praksi povzročala težave, saj ni bilo dovolj določno opredeljeno časovno obdobje (po novem preteklo koledarsko leto), prav tako pa je bil premalo jasen in določen izraz produkcija (po novem skupni obseg avdiovizualnih del v minutah).

K 2. členu:

Sprememba je terminološke narave. Ob upoštevanju Zakona o pravdnem postopku in Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku je »pristojnost« ustrežnejši izraz kot »jurisdikcija«.

K 3. členu:

S spremembo šestega odstavka 4. člena ZAvMS se določila o pristojnosti Republike Slovenije v primeru satelitskih televizijskih programov popolnoma usklajujejo z določbami direktive AVMS. Pod pristojnostjo Republike Slovenije je tako ponudnik, ki bodisi uporablja satelitsko zemeljsko postajo, ki je na ozemlju Republike Slovenije, bodisi satelitske zmogljivosti, ki pripadajo Republiki Sloveniji.

K 4. členu:

Sprememba je nomotehnične narave, saj se je Agencija za pošto in elektronske komunikacije preimenovala v Agencijo za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije.

K 5. členu:

Pri zadevni spremembi gre za popolno uskladitev z določbo direktive AVMS, ki od držav članice zahteva sprejem ustreznih ukrepov, da druga drugi in Komisiji predložijo informacije, potrebne za izvajanje določb o pristojnosti (4. člen), uporabi strožjih pravil (5. člen) in o svobodi sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav (12. člen), in sicer zlasti prek svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov (Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije).

Ob upoštevanju določbe drugega odstavka 38. člena Ustave smo izrecno določili tudi, da osebni podatki niso predmet posredovanja med zadevnimi organi.

K 6. členu:

Ob upoštevanju določbe drugega odstavka 38. člena Ustave smo jasno določili namen obdelave osebnih podatkov. Objava podatkov oziroma impresuma se tako zahteva z namenom natančne seznaitve gledalcev oziroma uporabnikov, kdo je odgovoren za vsebino avdiovizualnih medijskih storitev.

Po veljavni ureditvi se zahteva objava obsežne količine podatkov v sami storitvi, in to »na primeren način«, kar pa ni natančneje definirano. Zaradi večje jasnosti določbe se zato z zadevno spremembo bolj približamo izvorni določbi direktive AVMS. Namenu direktive AVMS je namreč zadoščeno, če je do podatkov mogoče dostopiti razmeroma enostavno in stalno.

Zaradi večje jasnosti določbe smo izraz »izvor« nadomestili z izrazom »država izvora«. Skladno z Zakonom o osebnem imenu smo besedno zvezo »ime in priimek« nadomestili z besedno zvezo »osebno ime«.

K 7. členu:

Pri spremembi člena gre za uskladitev z določbo direktive AVMS o svobodi sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav in neomejevanju njihovega prenašanja na svojem

ozemlju. Sedanja dikcija je neustrezno zagotavljala tudi svobodo razširjanja, kar pa ni predmet urejanja direktive AVMS.

K 8. členu:

Zaradi neupravičenih razlik v možnostih predvajanja vsebin, ki sodijo med najbolj komercialno zanimive vsebine (t. i. »*premium rate*« vsebine) in se pogosto uvrščajo med vsebine, neprimerne za otroke do 12. leta starosti, med izdajatelji, registriranimi v Sloveniji, ter tistimi, ki se v Sloveniji razširjajo kot zavezanci regulacije v drugih državah EU, se slovenski izdajatelji poslužujejo neustreznih oznak. Ker tako prihaja do zavajajočega informiranja glede primernosti posameznih vsebin za otroke določene starosti, se s tem zmanjšuje njihova zaščita in povečuje izpostavljenost neprimernim oziroma škodljivim vsebinam. Da bi dosegli ustrežnejše označevanje vsebin, s tem pa posledično povečali zaščito gledalcev in obenem izenačili pogoje delovanja na trgu med programi, registriranimi v Sloveniji, in tistimi, ki so licencirani v tujini, smo s spremembo zadevnega člena premaknili časovni prag za vsebine po 12. letu starosti iz 21. na 20. uro, ki je v programskih sporedih slovenskih televizij tradicionalno uveljavljena kot ura, ob kateri se pričnejo predvajati zahtevnejše vsebine oziroma filmski program. Ta praksa izhaja še iz obdobja prevlade javne televizije (npr. Film tedna) in se do današnjih dni ni bistveno spremenila. Zaradi dolžine formatov, ki se predvajajo v časovnem sklopu po večernih informativnih oddajah, pa je razporeditev, ki čas do 24. ure razdeli na dva enako dolga dela, tudi ustrežnejša od zdajšnje, ki prvi del omejuje na eno, drugega pa na tri ure.

K 9. členu:

S predlagano spremembo 15. člena ZAvMS na podlagi opozoril Komisije natančneje določamo ukrep tehnične zaščite pred vsebinami, ki bi lahko resno škodovala otrokom in mladoletnikom. Tehnična zaščita pomeni omejitev dostopa do programske vsebine za izključno polnoletne osebe prek dodeljenega PIN kodnega sistema ali druge enakovredne zaščite. Dostop mora biti privzeto zaklenjen, uporabnik pa mora biti seznanjen z namenom tehnične zaščite in z natančnimi navodili za njeno uporabo ter imeti možnost nastavitve dostopa do programske vsebine.

Skladno z opozorili Komisije smo tudi jasneje določili odgovornost oziroma dolžnost zagotavljanja tovrstne tehnične zaščite. Komisija je v tem smislu opozorila zlasti na značilnost nekaterih medijskih storitev, za katere niso odgovorni upravljavci distribucijskih platform (»*Over the top*« storitve – OTT). Utemeljen pomislek Komisije je bil, da v primeru OTT storitev po veljavni ureditvi ni določena tudi obveznost ponudnika, da zagotovi ustrezno tehnično zaščito. Predlagana sprememba zato določa, da mora tehnično zaščito ter objavo ustreznih vizualnih simbolov zagotoviti tisti ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ali operater elektronskih komunikacij, ki uporabniku storitve ponuja neposredno uporabo oziroma ogled avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

V zvezi s programskimi vsebinami v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, predlog zakona ohranja obveznost opremljanje teh vsebin z ustreznim vizualnim simbolom, ki pa mora biti po novem objavljen le v katalogu teh vsebin, ne pa ves čas predvajanja. Prav tako je opuščena obveznost objavljania akustičnega opozorila. S tem je še vedno popolnoma zadoščeno namenu zaščite otrok in mladoletnikov, saj uporabnik pridobi informacijo o primernosti ogleda vsebine za določeno starostno skupino otrok in mladoletnikov, hkrati pa se z novo rešitvijo ne posega na prekomeren način v same avdiovizualne medijske storitve na zahtevo. Te se namreč razlikujejo od linearnih televizijskih programov, in sicer med drugim tudi po izbiri in nadzoru, ki ju ima uporabnik. Tehnološki razvoj na področju nelinearnih storitev namreč omogoča aktivnejšo participacijo starejših uporabnikov pri nadzoru nad dostopom do teh vsebin, med drugim se lahko v sodelovanju s ponudnikom nelinearnih vsebin oblikujejo učinkoviti mehanizmi starševskega nadzora. Dosedanja obveznost objavljania vizualnega simbola ves čas predvajanja je zato v primeru storitev na zahtevo nepotrebna in nesmiselna.

Že veljavna obveznost zagotovitve razčlenitve računa in s tem povezane druge obveznosti operaterjev pa ostajajo nespremenjene.

K 10. členu:

S predlogom zakona črtamo neustrezno določbo v zvezi z definicijo evropskih avdiovizualnih del, ki ni bila usklajena z definicijo iz direktive AVMS. Sedanja definicija je bila preširoka, saj so med evropska avdiovizualna dela neupravičeno štela tudi dela, ki so nastala pretežno z delom avtorjev in delavcev s prebivališčem v eni ali več državah članicah Evropske unije, in sicer v premem sorazmerju s skupnim deležem koproducentov iz Evropske unije pri kritju vseh stroškov produkcije

K 11. členu:

Skladno z direktivo AVMS smo določili, da izjema od obveznosti izpolnjevanja deleža evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov velja le za parlamentarni program in za programe RTV Slovenije, ki so namenjeni avtohtoni italijanski in madžarski narodni skupnosti, ne pa tudi za morebitne druge tovrstne programe, ki bi jih izdajali zasebni izdajatelji.

K 12. členu:

Sprememba prinaša jasnejšo opredelitev relevantnega oddajnega časa, in sicer zaradi razlik v definicijah po ZAvMS in ZMed. Iz letnega poročanja se izvzame obveznost doseganja deleža lastne produkcije, saj ta ni predpisana na letni, temveč na dnevni ravni, zato se preverja s sprotnim monitoringom. V tretjem odstavku 18. člena ZAvMS se odpravlja nepotrebna omejitev na inšpekcijski postopek.

K 13. členu:

V prvem odstavku veljavnega člena gre za nomotehničen popravek, s katerim zagotavljamo notranjo usklajenost z določbami 30. člena tega zakona, ki določajo prepoved televizijske prodaje (ki sicer po tem zakonu že spada pod pojem avdiovizualnih komercialnih sporočil) zdravil, alkoholnih pijač in tobaka ter tobačnih izdelkov. Pri spremembi drugega odstavka gre za uskladitev z določbo direktive AVMS, ki prepoveduje avdiovizualna komercialna sporočila za zdravila in zdravstveno dejavnost oziroma storitve, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik avdiovizualnih medijskih storitev. Sedanja dikcija je namreč dopuščala možnost drugačne ureditve v posebnih predpisih (s področja zdravil), kar pa ni skladno z izvirno dikcijo direktive AVMS.

K 14. členu:

Pri zadevni spremembi gre za uskladitev z določbo direktive AVMS, ki prepoveduje sponzoriranje poročil in informativnih programskih vsebin. Sedanja dikcija je namreč dopuščala možnost drugačne ureditve v zakonu, ki ureja volilno in referendumsko kampanjo, pri čemer pa ta zakon tega vprašanja ni uredil (povsem jasno in določno). Da ne bi prišlo do morebitne pravne praznine, se zato z zadevno spremembo jasno določi, da je sponzoriranje poročil in informativnih programskih vsebin prepovedano.

K 15. členu:

Z zadevno spremembo se implementira določba direktive AVMS o prepovedi televizijske prodaje tobaka in tobačnih izdelkov ter alkoholnih pijač. Ker ta prepoved v predpisih s področja tobaka in alkoholnih pijač ni podana povsem jasno in določno (relevantna zakonodaja ne govori izrecno o televizijski prodaji), jo je treba v skladu z direktivo AVMS določiti v ZAvMS. Prepoved televizijske prodaje zdravil, ki imajo dovoljenje za promet v skladu s predpisi, ki urejajo zdravila, in televizijske prodaje zdravstvenih storitev je v veljavi že sedaj.

K 16. členu:

Z zadevno spremembo se povsem približamo izvirni dikciji direktive AVMS. Sedanja ureditev je bila namreč strožja od direktive AVMS in s tem preveč omejujoča za tiste izdajatelje, ki izdajajo več televizijskih programov. Po novi ureditvi se tako v dovoljeni skupni obseg oglaševanja ne bodo štele le napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v svojem programu v zvezi s svojimi programskimi vsebinami tega istega programa, ampak napovedi vseh njegovih programskih vsebin, ne glede na to, v katerem programu izdajatelja se bodo predvajale napovedane programske vsebine.

K 17. členu:

Z zadevno spremembo se skladno z direktivo podaja natančnejša definicija kratkega poročanja. Poleg že veljavnega pogoja, da gre za 90 sekundni izsek iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek, in da se lahko tak izsek uporabi le v splošno-informativnih oddajah, se dodaja še pogoj, da se lahko izsek predvaja le enkrat in najpozneje naslednji dan po končanju dogodka (časovna omejitev prenosa). S tem je v celoti zadoščeno določbi direktive AVMS, ki od držav članic zahteva, da v skladu s svojimi pravnimi sistemi in praksami zagotovijo, da so opredeljeni načini in pogoji glede zagotavljanja takšnih kratkih izsekov, zlasti kakršni koli dogovori o nadomestilu, najdaljša dolžina kratkih izsekov in časovne omejitve glede njihovega prenosa.

K 18. členu:

Z zadevnim členom se zaradi večje jasnosti in določnosti dodaja definicija neplačljivega televizijskega programa. Ta je pomembna zaradi pravice javnosti do spremljanja najpomembnejših

dogodkov, saj se ti lahko prenašajo prek neplačljivega televizijskega programa. Za neplačljivi televizijski program tako šteje program, za spremljanje katerega ni potrebno dodatno plačilo, pri čemer plačilo prispevka za programe Radiotelevizije Slovenija in plačilo storitev vzdrževanja izvajalcem storitev distribucije televizijskih vsebin končnim uporabnikom ne štejejo za dodatno plačilo.

Četrti in peti odstavek 34. člena ZavMS se črtata, saj se po novem vsebina uredbe, v katerem se določijo način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov ter postopek obveznih posvetovanj med zainteresiranimi stranmi, določi v novem 34.a členu ZAvMS.

K 19. členu:

Veljavna ureditev pravice javnosti do spremljanja najpomembnejših dogodkov, kot jo določa ZAvMS, izhaja iz direktive AVMS. Po direktivi je bistvenega pomena, da države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zaščitijo pravico do obveščenosti, in širši javnosti zagotovijo dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena, kot so denimo olimpijske igre ter svetovno in evropsko nogometno prvenstvo. Takšni dogodki morajo ustrezati določenim merilom, to pomeni, da morajo biti izjemni dogodki, ki so predmet zanimanja širše javnosti v EU ali v neki državi članici ali v pomembnem sestavnem delu neke države članice in jih vnaprej organizira prireditelj, ki je pravno upravičen prodajati pravice, ki iz takšne prireditve izhajajo.

Z novim 34.a členom ZAvMS se določajo način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos. Po veljavni ureditvi je bilo sicer predvideno, da se ta vprašanja uredijo v uredbi, vendar se je nato izkazalo, da se lahko ta vprašanja uredijo tudi v zakonu. S tem bo omogočeno učinkovito izvrševanje določb 34. člena ZAvMS, ki skladno z zahtevami direktive AVMS zagotavlja pravico javnosti do spremljanja najpomembnejših dogodkov, oziroma bo omogočen eventualni začetek postopka oblikovanja predloga novega, aktualnejšega seznama najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos.

V prehodnih določbah tega zakona je tudi določeno, da Svet za radiodifuzijo pošlje v soglasje Vladi Republike Slovenije predlog seznama najpozneje v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona. Veljavni seznam najpomembnejših dogodkov je bil namreč sprejet že leta 2003 s Sklepom o določitvi seznama najpomembnejših dogodkov (Uradni list RS, št. 18/03 in 87/11-ZAvMS), zato se postavlja vprašanje njegove aktualnosti.

K 20. členu:

S predlagano dopolnitvijo uvajamo ureditev tematskih televizijskih programov. Prehod na digitalno oddajanje in porast razširjanja televizijskih programov prek kabelskih in IP TV omrežij sta povzročila, da ima gledalec možnost spremljanja zelo velikega števila televizijskih programov prek najrazličnejših platform. Prav tako razvoj tehnologije in samih zvrsti televizijskih programov, ki se prilagajajo potrebam sodobnega gledalca po čim bolj specializiranih vsebinah, narekujejo nujno uvedbo tematskih programov, ki jih v Evropi poznajo že zelo dolgo.

Na slovenskem medijskem trgu so se novi realnosti zelo dobro prilagodili tuji izdajatelji, ki slovenske gledalce targetirajo s specializiranimi programi, opremljenimi s slovenskimi podnapisi in slovenskimi oglaševalskimi vsebinami. Slovenski izdajatelji ne morejo izdajati tematskih programov, zato ne morejo ustrezno konkurirati tuji specializirani ponudbi televizijskih vsebin.

Sedanja zakonska ureditev, po kateri morajo biti vsi televizijski programi splošni in s tem zagotavljati programske vsebine vseh zvrsti in žanrov, ovira razvoj novih televizijskih programov in s tem tudi razvoj televizijske avdiovizualne produkcije. Določitev zakonske podlage za uvedbo slovenskih tematskih programov, ki bodo glede zahtev in omejitev izenačeni s tujimi programi, je zato nujna, saj slovenske izdajatelje potiskajo v neenakopraven položaj s tujimi.

Z namenom zagotovitve enakopravnih pogojev za izdajatelje slovenskih tematskih programov s tujimi, smo zato določili, da za tematske televizijske programe ne veljajo obveznosti o doseganju programskih deležev, kot jih določa zakon o medijih. Za tematske programe pa bodo še naprej veljale kvote evropske produkcije, v okviru katerih pa spadajo tudi slovenska avdiovizualna dela. Uvedba tematskih programov in s tem spodbudnejšega regulativnega okolja bo zagotovila priložnost za nastanek novih slovenskih programov in s tem tudi večje možnosti za razvoj slovenske avdiovizualne produkcije na posameznih specifičnih vsebinskih področjih, ki v splošnih televizijskih programih ni našla svojega mesta.

Agencija določi vrsto tematskega televizijskega programa v dovoljenju za izvajanje televizijske dejavnosti na podlagi vloge izdajatelja in ob smiselni uporabi določb o dovoljenju za izvajanje radijske ali televizijske dejavnosti iz zakona, ki ureja medije. S splošnim aktom agencije, kateremu mora dati soglasje Ministrstvo za kulturo, se določijo vrste tematskih televizijskih programov, njihove značilnosti oziroma programske vsebine, ki jih ti programi lahko razširjajo, ter programske zahteve, ki jih mora izdajatelj določiti v vlogi, in pogoje, pod katerimi jih lahko spreminja. Agencija določi vrsto tematskega televizijskega programa v dovoljenju za izvajanje televizijske dejavnosti,

K 21. členu:

Zadevni popravki so nomotehnične narave. Prav tako se upošteva izločitev storitev, ki so delovale že pred uveljavitvijo ZAvMS. Ureditev zajema tako delujoče kot nove storitve.

K 22. členu:

V evidencah, ki jih po tem zakonu upravlja agencija, smo jasneje določili namen obdelave osebnih podatkov, ki je v izvajanju nadzora nad določbami tega zakona. Prav tako smo ukinili zastareli izraz »voditi« in določili, da se evidence upravlja, podatki v njih pa se obdelujejo.

K 23. členu:

Zadevni popravek je nomotehnične narave, in sicer zaradi potrebe po jasnejši opredelitvi, v kakšnem roku mora biti agencija obveščena o okvari.

K 24. členu:

Uredba, s katero se podrobneje določi vrsto in vsebino ter obliko in način pošiljanja podatkov iz 41. člena oziroma posnetkov in podatkov iz 40. člena ZAvMS, do danes ni bila sprejeta, saj se je glede na njeno vsebino, ki se prekriva z vsebino veljavnega splošnega akta agencije iz 42. člena ZAvMS (metodologija nadzorstva avdiovizualnih medijskih storitev), ugotovilo, da ni potrebna. Metodologija je to področje opredelila že maja 2012 in se od tedaj neprekinjeno uporablja kot temeljno orodje v postopkih nadzora, ki jih izvaja agencija. Z zadevnim členom se zato črta prava podlaga za sprejetje te uredbe.

K 25., 26. in 27. členu:

Poglavje o kazenskih določbah smo prenovili v skladu z običajno nomotehnično prakso. Kategorije kršiteljev (pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik in posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, odgovorna oseba, posameznik) smo uskladili s kategorijami iz drugega odstavka 17. člena Zakona o prekrških, določitev hitrega prekrškovnega postopka pa z določbo tretjega odstavka 52. člena Zakona o prekrških. Poleg tega smo posamezne kazenske določbe oziroma prekrške prilagodili spremembam in dopolnitvam materialnih določb, ki so predmet predloga zakona. Višine glob smo za nekatere kategorije prekrškov, za katere smo ocenili, da predstavljajo manj težke kršitve, z vidika kaznovalne politike in načela sorazmernosti znižali iz 6.000-60.000 na 3.000-30.000 eurov. Kot najtežje kršitve ZAvMS, za katere je tako kot že do sedaj določena globa od 6.000-60.000 eurov, so po novem določene kršitve s področja zaščite otrok in mladoletnikov, zagotavljanja deležev evropskih del in obsega oglaševanja in televizijske prodaje. Vse preostale globe za prekrške se tako bodisi zmanjšajo bodisi ostajajo v nespremenjeni višini, saj ocenjujemo, da so glede na naravo kršitve in prakso prekrškovnih organov ustrezne oziroma v skladu z ustavnim načelom sorazmernosti.

K 28. členu:

S prehodnimi določbami se minimalno spreminja Pravilnik o določitvi akustičnega in vizualnega opozorila ter vizualnega simbola za programske vsebine, ki niso primerne za otroke in mladoletnike (Uradni list RS, št. 50/14), zaradi spremembe v načinu označevanja programskih vsebin, ki utesnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki mora biti po novem izvedeno z ustreznim vizualnim simbolom v katalogu programskih vsebin.

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Uredba o načinu in kriterijih za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov (Uradni list RS, št. 105/01 in 87/11-ZAvMS), saj bo njena vsebina urejena s tem zakonom.

Določili smo tudi rok za sprejetje seznama najpomembnejših dogodkov za televizijski prenos in splošni akt v zvezi s tematskimi televizijskimi programi.

K 29. členu:

Zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v uradnem listu (vakacijski rok).

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

3. člen

(pomen izrazov)

5. Ponudnik avdiovizualne medijske storitve je pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost ponujanja avdiovizualnih medijskih storitev ter je nosilec uredniške in pravne odgovornosti. Fizična ali pravna oseba, ki samo prenaša vsebino, za katero nosi uredniško odgovornost tretja oseba, ni ponudnik v smislu tega zakona.

20. Evropska avdiovizualna dela po tem zakonu so:

- dela, ki izvirajo iz držav članic Evropske unije;
- dela, ki izvirajo iz tretjih evropskih držav, podpisnic Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope, v katerih avdiovizualna dela držav članic Evropske unije niso predmet diskriminatornih ukrepov, in ki izpolnjujejo določbe iz 21. točke tega odstavka;
- dela, ki izvirajo iz tretjih evropskih držav, v katerih avdiovizualna dela držav članic Evropske unije niso predmet diskriminatornih ukrepov, in ki so bila v celoti ustvarjena v koprodukciji producentov, ustanovljenih in registriranih v državah članicah Evropske unije, s producenti iz evropskih držav, s katerimi je Evropska unija sklenila sporazume na avdiovizualnem področju, če so ta dela pretežno ustvarili avtorji in delavci iz ene ali več evropskih držav.

22. Neodvisni producent oziroma neodvisna producentka (v nadaljnjem besedilu: neodvisni producent) avdiovizualnih del po tem zakonu je pravna ali fizična oseba, ki izpolnjuje naslednje štiri pogoje:

- je registrirana za izvajanje dejavnosti produkcije avdiovizualnih del in ima sedež v Republiki Sloveniji ali v eni izmed držav članic Evropske unije;
- ni vključena v organizacijsko strukturo oziroma pravno osebnost izdajatelja televizijskega programa;
- ima izdajatelj televizijskega programa največ 25 odstotni delež kapitala ali upravljavskih oziroma glasovalnih pravic v njenem premoženju;
- po naročilu posameznega izdajatelja televizijskega programa ustvari največ polovico svoje produkcije na leto.

4. člen

(jurisdikcija Republike Slovenije)

(1) Šteje se, da je ponudnik po tem zakonu pod jurisdikcijo Republike Slovenije, če imata v Republiki Sloveniji sedež oziroma stalno prebivališče tako ponudnik kot tudi uredništvo.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se šteje, da je ponudnik pod jurisdikcijo Republike Slovenije, kadar ima v Republiki Sloveniji sedež ali samo ponudnik ali samo uredništvo, drugi od obeh pa je v drugi državi članici Evropske unije, pod pogojem, da pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti razširjanja programskih vsebin, dela v Republiki Sloveniji.

(3) Če v primeru iz prejšnjega odstavka pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti razširjanja programskih vsebin, dela tako v Republiki Sloveniji kot v drugi državi članici Evropske unije, se šteje, da je ponudnik pod jurisdikcijo Republike Slovenije, če ima sedež v Republiki Sloveniji.

(4) Če v primeru iz drugega odstavka tega člena pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti razširjanja programskih vsebin, ne dela niti v Republiki Sloveniji niti v drugi državi članici Evropske unije, se šteje, da je ponudnik pod jurisdikcijo Republike Slovenije, če je v Republiki Sloveniji začel dejavnost razširjanja programskih vsebin po tem zakonu in če vzdržuje stabilno in

učinkovito vez z gospodarstvom Republike Slovenije.

(5) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena se šteje, da je ponudnik pod jurisdikcijo Republike Slovenije, kadar ima v Republiki Sloveniji sedež ali samo ponudnik ali samo uredništvo, drugi od obeh pa je v tretji državi, pod pogojem, da večji delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti razširjanja programskih vsebin, dela v Republiki Sloveniji.

(6) Če se za ponudnika ne morejo uporabiti določbe iz prejšnjih odstavkov, in če ponudnik ne sodi pod jurisdikcijo kake druge države članice Evropske unije, ali podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope, se šteje, da je pod jurisdikcijo Republike Slovenije ponudnik, ki:

- uporablja frekvenco, ki mu jo je dodelil pristojni organ v Republiki Sloveniji;
- ne uporablja frekvence iz prejšnje alineje, vendar pa uporablja satelitsko zemeljsko postajo, ki pripada Republiki Sloveniji;
- ne uporablja niti frekvence niti satelitske zemeljske postaje iz prejšnjih dveh alinej, vendar pa uporablja satelitske zmogljivosti, ki pripadajo Republiki Sloveniji.

(7) Če ponudnik ne spada pod jurisdikcijo Republike Slovenije po prejšnjih odstavkih tega člena, se šteje, da spada pod jurisdikcijo tiste države članice Evropske unije, v kateri ima sedež v smislu členov 49 do 55 Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL EU št. 2010/C 83/01 z dne 30. 3. 2010).

(8) Pod jurisdikcijo Republike Slovenije ne spada ponudnik, če je avdiovizualna medijska storitev namenjena izključno sprejemu v tretjih državah, in ki jih javnost v eni ali več državah članicah Evropske unije neposredno ali posredno ne sprejema s standardno uporabniško opremo.

5. člen

(uporaba strožjih pravil)

(1) Agencija za pošto in elektronske komunikacije (v nadaljnjem besedilu: agencija) lahko naloži izdajatelju televizijskega programa, ki sodi pod jurisdikcijo Republike Slovenije, vendar je njegov program v celoti ali večinoma usmerjen proti ozemlju druge države članice Evropske unije, naj spoštuje v tej državi veljavna natančnejša ali strožja pravila splošnega javnega interesa in to na področjih, ki jih zajema Direktiva 2010/13/EU, če je tako utemeljeno zahtevala ta druga država članica Evropske unije.

(2) Agencija v dveh mesecih od prejema utemeljene zahteve druge države članice Evropske unije iz prejšnjega odstavka obvesti to državo o rezultatih, ki jih je dosegla v zvezi z njeno zahtevo.

(3) Agencija lahko zaprosi odbor za stike, ustanovljen v skladu z 29. členom Direktive 2010/13/EU, naj preuči primer.

6. člen

(sodelovanje med regulatornimi organi držav članic Evropske unije)

Agencija mora drugi državi članici Evropske unije ali Komisiji na njuno zahtevo predložiti informacije oziroma podatke, potrebne za izvedbo postopkov po 4. in 5. členu tega zakona.

7. člen

(objava obveznih podatkov)

(1) Ponudnik mora v svoji avdiovizualni medijski storitvi na primeren način zagotoviti objavo naslednjih podatkov (impresum):

- firmo in sedež ponudnika;
- elektronski naslov ali naslov spletne strani ponudnika, ki uporabniku omogoča hitro navezovanje stika s ponudnikom;
- ime in priimek odgovornega urednika oziroma odgovornih urednikov ter imena in priimke

urednikov posameznih programskih sklopov, kadar je to v skladu z notranjo organizacijo uredništva;

– naziv, sedež, elektronski naslov in naslov spletne strani organa, pristojnega za nadzor nad določbami tega zakona.

(2) V primerih, ko vsebuje avdiovizualna medijska storitev kazalo ali razvid po katalogu programske vsebine, morata ta vsebovati tudi navedbo, kje se nahaja impresum.

(3) Identifikacija avdiovizualne medijske storitve, kakor je določena v dovoljenju za izvajanje televizijske dejavnosti oziroma v evidenci ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, mora izhajati iz imena avdiovizualne medijske storitve in omogočati prepoznavanje in nedvoumno razlikovanje med posameznimi avdiovizualnimi storitvami.

(4) Izdajatelj televizijskega programa mora zagotoviti stalno objavo identifikacije na vidnem mestu v svojem programu. Določba tega odstavka smiselno velja za avdiovizualno medijsko storitev na zahtevo.

(5) Izdajatelj televizijskega programa mora na ustreznih mestih vsake posamezne programske vsebine zagotoviti objavo naslednjih podatkov:

- ime in priimek avtorja objavljenega prispevka, razen če posamezen avtor določi drugače;
- ime in priimek producenta programske vsebine in njegovo razmerje do naročnika;
- izvor avdiovizualnega dela oziroma podatek o tem, da je delo nastalo v neodvisni produkciji;
- datum produkcije (mesec in leto);
- ime in priimek oziroma firma imetnika materialne avtorske pravice glede objavljene programske vsebine v primeru avdiovizualne medijske storitve;
- ime in priimek oziroma firma fizične ali pravne osebe, ki hrani uporabljeni predmet kulturne dediščine ali arhivalijo oziroma ustrezno reprodukcijo;
- ime medija ali avdiovizualne medijske storitve, po katerem je prevzeta programska vsebina ali njen izsek, razen če je z medsebojno pogodbo določeno drugače.

(6) V primerih, ko izdajatelj televizijskega programa na svoji spletni strani ali na teletekstu oziroma na drugih mestih v svojem programu objavi spored programa, mora ta vsebovati tudi podatek o izvoru avdiovizualnega dela, oziroma navedbo, da gre za slovensko avdiovizualno delo, evropsko avdiovizualno delo oziroma evropsko avdiovizualno delo, nastalo v neodvisni produkciji.

12. člen

(svoboda razširjanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav)

Republika Slovenija zagotavlja svobodo sprejemanja in razširjanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav, članic EU, in ne omejuje njihovega prenašanja na svojem ozemlju, razen v primerih, določenih v 3. in 4. členu Direktive 2010/13/EU.

14. člen

(zaščita otrok in mladoletnikov v televizijskih programih)

(1) V televizijskih programih se ne sme predvajati programskih vsebin, ki bi lahko resno škodovale telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, zlasti takšnih vsebin, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno prikazujejo nasilje.

(2) Programske vsebine, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov je televizijskih programih dopustno predvajati le pod pogojem, da so omejene s primerno izbranim časom predvajanja oziroma s tehnično zaščito, tako da otroci in mladoletniki v normalnih razmerah do takšnih vsebin nimajo dostopa.

(3) Primernost izbranega časa iz prejšnjega odstavka se presoja glede na:

- naravo programske vsebine in njen možen vpliv na telesni, duševni in moralni razvoj otrok in mladoletnikov;
- vrsto televizijskega programa, v katerem je programska vsebina predvajana, ter pričakovanja gledalcev glede na njegov običajni spored;
- začetni in končni čas predvajanja programske vsebine.

(4) Programske vsebine iz drugega odstavka tega člena, ki niso primerne za otroke in mladoletnike do 12. leta, se smejo začeti predvajati po 21. uri, vsebine, ki niso primerne za otroke in mladoletnike do 15. leta, pa po 22. uri. Programske vsebine, ki niso primerne za otroke in mladoletnike do 18. leta, se lahko predvajajo po 24. uri. Programske vsebine iz tega odstavka se lahko predvajajo najkasneje do 5. ure.

(5) Tehnična zaščita iz drugega odstavka tega člena pomeni omejitev dostopa do programske vsebine s PIN kodnim sistemom ali drugo enakovredno zaščito, ki je ni mogoče odstraniti s strani uporabnika in omogoča dostop le tistim, ki imajo dovoljenje za ogled (kodo).

(6) Operater elektronskih komunikacij, ki zagotavlja tehnično zaščito iz prejšnjega odstavka, mora uporabnike seznaniti z namenom tehnične zaščite in zagotoviti natančna navodila za njeno uporabo.

(7) Pred začetkom predvajanja programskih vsebin iz drugega odstavka tega člena mora biti objavljeno ustrezno akustično in vizualno opozorilo, med njihovim predvajanjem pa morajo biti ves čas označene z ustreznim vizualnim simbolom.

(8) Akustično in vizualno opozorilo ter vizualni simbol iz prejšnjega odstavka označujejo neprimernost programskih vsebin za določene starostne skupine otrok in mladoletnikov, in sicer do 12 let, do 15 let in do 18 let, ter priporočilo ogleda z vodstvom staršev.

(9) Agencija s splošnim aktom opredeli programske vsebine iz tega in 15. člena tega zakona, stopnjo njihove zaščite ter smernice za njihovo predvajanje.

(10) Minister oziroma ministrica, pristojen oziroma pristojna za medije (v nadaljnjem besedilu: minister, pristojen za medije), s podzakonskim predpisom določi akustično in vizualno opozorilo ter vizualni simbol iz sedmega odstavka tega člena in način njihovega objavljanja.

15. člen

(zaščita otrok in mladoletnikov v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo)

(1) Programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, so lahko prek avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo dostopne le na način, ki zagotavlja, da jih otroci in mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti.

(2) Programske vsebine v avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki utegnejo škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, morajo biti opremljene z ustreznim akustičnim in vizualnim opozorilom ter ustreznim vizualnim simbolom iz sedmega odstavka prejšnjega člena, da niso primerne za otroke in mladoletnike različnih starostnih skupin, kot določa osmi odstavek prejšnjega člena.

(3) Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo mora v katalogu programskih vsebin odraslim uporabnikom zagotoviti informacije, ki jim bodo omogočile presojo programskih vsebin iz tega člena.

(4) Operater elektronskih komunikacij, ki zagotavlja tehnično zaščito iz prejšnjega člena, mora uporabnike seznaniti z namenom tehnične zaščite in zagotoviti natančna navodila o njeni uporabi.

(5) Operater elektronskih komunikacij mora pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki so plačljive, zagotoviti takšno razčlenitev računa, iz katere so za posamezno obračunsko obdobje razvidna naročila in plačila posamezne storitve, vključno z zneskom, datumom in časom nakupa, ogleda ali poslušanja.

(6) Razčlenitev računa v skladu s prejšnjim odstavkom se naročnikom pošlje brezplačno in ob izstavitvi vsakega računa, razen če naročnik obvesti operaterja elektronskih komunikacij, da

razčlenitve računa ne želi prejemati.

16. člen

(delež evropskih avdiovizualnih del)

(1) Delež evropskih avdiovizualnih del mora v vsakem televizijskem programu obsegati najmanj 50 odstotkov letnega oddajnega časa.

(2) Delež evropskih avdiovizualnih del mora v vsaki avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo obsegati najmanj deset odstotkov evropskih avdiovizualnih del v katalogu programskih vsebin v posameznem koledarskem letu, če ni v tem zakonu določeno drugače.

(3) Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki ne izpolnjuje deleža iz prejšnjega odstavka, mora za produkcijo ali za pridobitev pravic do evropskih avdiovizualnih del, ki jih ponuja prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, vsako koledarsko leto nameniti finančni prispevek v višini najmanj enega odstotka vseh prihodkov iz naslova svoje avdiovizualne medijske storitve v tem koledarskem letu.

(4) V letni oddajni čas iz prvega odstavka tega člena se ne všteva čas, namenjen poročilom, športnim dogodkom, igram, oglaševanju, televizijski prodaji in video stranem.

(5) V katalog programskih vsebin v posameznem koledarskem letu iz drugega odstavka tega člena se ne vštevajo poročila, prenosi in posnetki športnih dogodkov, igre, oglaševanje, televizijska prodaja in video strani.

(6) Glede del, ki niso evropska dela iz 20. in 21. točke 3. člena tega zakona, temveč so nastala v okviru bilateralnih koprodukcijskih pogodb, sklenjenih med državami članicami Evropske unije, in tretjimi državami, velja domneva, da so to evropska dela, kadar večinski delež vseh produkcijskih stroškov krijejo koproducenti iz Evropske unije, in kadar produkcija ni nadzorovana s strani enega ali več producentov, ustanovljenih oziroma registriranih zunaj območja držav članic Evropske unije. Takšna dela se vštevajo v delež evropskih avdiovizualnih del.

(7) Glede del, ki niso evropska dela iz 20. in 21. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona, temveč so nastala pretežno z delom avtorjev in delavcev s prebivališčem v eni ali več državah članicah Evropske unije, velja domneva, da gre v takšnih primerih za evropska dela v premem sorazmerju s skupnim deležem koproducentov iz Evropske unije pri kritju vseh stroškov produkcije. Takšna dela se vštevajo v delež evropskih avdiovizualnih del v premem sorazmerju s skupnim deležem koproducentov iz držav članic Evropske unije, pri kritju vseh stroškov produkcije.

(8) Določba prvega odstavka tega člena se ne uporablja za izdajatelje lokalnih televizijskih programov s statusom posebnega pomena in za izdajatelje televizijskih programov, katerih programi so namenjeni lokalnemu občinstvu in niso vključeni v programsko mrežo, ki dosega več kot 50 odstotkov prebivalstva Republike Slovenije.

(9) Določbe tega člena se ne uporabljajo za televizijske programe, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske programe, namenjene izključno samooglaševanju.

17. člen

(delež evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov)

(1) Delež evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov mora v vsakem televizijskem programu obsegati najmanj deset odstotkov letnega oddajnega časa.

(2) Vsaj polovica del iz prejšnjega odstavka mora biti izdelana v zadnjih petih letih.

(3) V letni oddajni čas iz tega člena se ne všteva čas, namenjen poročilom, športnim dogodkom, igram, oglaševanju, televizijski prodaji in video stranem.

(4) Omejitve iz tega člena ne veljajo za izdajatelje lokalnih televizijskih programov s statusom posebnega pomena in za izdajatelje televizijskih programov, katerih programi so namenjeni

lokalnemu občinstvu in niso vključeni v programsko mrežo, ki dosega več kot 50 odstotkov prebivalstva Republike Slovenije.

(5) Omejitve iz tega člena se ne uporabljajo za posebni televizijski program, namenjen neposrednim prenosom sej Državnega zbora, in za televizijske programe, ki so namenjeni avtohtoni italijanski ali madžarski narodni skupnosti.

(6) Določbe tega člena se ne uporabljajo za televizijske programe, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske programe, namenjene izključno samooglaševanju.

18. člen

(letna poročila o doseženih deležih)

(1) Izdajatelj televizijskega programa mora vsako leto do konca meseca februarja poslati ministrstvu, pristojnemu za medije, in agenciji razčlenjene podatke o doseženem deležu evropskih avdiovizualnih del v letnem oddajnem času za preteklo leto. Znotraj tega deleža morajo biti posebej prikazani podatki o obsegu letnega oddajnega časa, podatki o deležu lastne produkcije, slovenskih avdiovizualnih del ter avdiovizualnih del neodvisnih producentov in podatki o deležu novih avdiovizualnih del iz drugega odstavka 17. člena tega zakona.

(2) Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo mora vsako leto do konca meseca februarja posredovati ministrstvu, pristojnemu za medije, in agenciji poročilo o izvajanju zahtev iz drugega oziroma tretjega odstavka 16. člena tega zakona, ki mora vsebovati razčlenjene podatke o doseženem deležu evropskih avdiovizualnih del v katalogu programskih vsebin v preteklem koledarskem letu, oziroma podatke o deležu finančnega prispevka, ki ga je ponudnik v preteklem koledarskem letu namenil za produkcijo ali za pridobitev pravic do evropskih avdiovizualnih del, ki jih ponuja prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

(3) Izdajatelj televizijskega programa, ki ne doseže deleža evropskih avdiovizualnih del iz 16. člena tega zakona in deleža evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov iz 17. člena tega zakona, oziroma ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki ne izpolni zahtev iz drugega oziroma tretjega odstavka 16. člena tega zakona, mora v roku iz prejšnjih odstavkov ministrstvu, pristojnemu za medije, in agenciji poročati o objektivnih razlogih, zaradi katerih ni mogel izpolniti svojih zakonskih obveznosti. Agencija v postopku inšpekcijskega nadzora v tem primeru zaprosi ministrstvo, pristojno za medije, za mnenje o utemeljenosti razlogov za neizpolnjevanje deležev oziroma zahtev.

(4) Določbe tega člena se ne uporabljajo za izdajatelje lokalnih televizijskih programov s statusom posebnega pomena in za izdajatelje televizijskih programov, katerih programi so namenjeni lokalnemu občinstvu in niso vključeni v programsko mrežo, ki dosega več kot 50 odstotkov prebivalstva Republike Slovenije.

(5) Določbe tega člena se ne uporabljajo za televizijske programe, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske programe, namenjene izključno samooglaševanju.

22. člen

(prepoved avdiovizualnih komercialnih sporočil)

(1) Avdiovizualna komercialna sporočila za tobak in tobačne izdelke, zdravila ter alkoholne pijače urejajo posebni predpisi.

(2) Avdiovizualna komercialna sporočila za zdravstvene dejavnosti, zdravstvene storitve ali za izvajalce zdravstvene dejavnosti so prepovedana, če ni s posebnim zakonom določeno drugače.

25. člen

(prepoved sponzoriranja)

(1) Poročila in informativne programske vsebine ne smejo biti sponzorirane, če ni z zakonom, ki ureja volilno in referendumsko kampanjo, določeno drugače.

(2) Kadar avdiovizualne medijske storitve ali programske vsebine sponzorirajo fizične ali pravne

osebe, katerih dejavnost je proizvodnja ali promet z zdravili ali izvajanje zdravstvenih storitev, se lahko promovira ime ali podoba teh oseb, prepovedano pa je promoviranje zdravil, ki se predpisujejo in izdajajo samo na recept, oziroma promoviranje zdravstvenih storitev.

(3) Sponzoriranje s strani fizičnih ali pravnih oseb, katerih dejavnost je proizvodnja ali prodaja tobaka in tobaknih izdelkov, urejajo posebni predpisi.

30. člen

(prepoved televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje)

Televizijska prodaja zdravil, ki imajo dovoljenje za promet v skladu s predpisi, ki urejajo zdravila, in televizijska prodaja zdravstvenih storitev sta prepovedani.

32. člen

(omejitve obsega televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje)

(1) Skupni obseg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje v televizijskem programu ne sme preseči 12 minut v okviru vsake posamezne ure, če ta zakon ne določa drugače.

(2) Skupni obseg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje v posameznem televizijskem programu Radiotelevizije Slovenija ne sme preseči desetih minut v okviru vsake posamezne ure, v času med 18. in 23. uro pa ne sme preseči sedmih minut v okviru vsake posamezne ure.

(3) V času med 18. in 23. uro v posameznem televizijskem programu Radiotelevizije Slovenija ni dovoljeno predvajanje TV prodajnih oken.

(4) Prvi in drugi odstavek tega člena odstavki se ne uporabljata za napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v svojem programu v zvezi s svojimi programskimi vsebinami istega programa in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih (tj. proizvodi, ki so posebej namenjeni temu, da poslušalcem oziroma gledalcem omogočijo vse koristi od takšnih programskih vsebin ali interakcijo z njimi), z napovedmi sponzorstva in s promocijskim umeščanjem izdelkov.

(5) Omejitve iz prvega in drugega odstavka tega člena se ne nanaša na televizijska prodajna okna.

(6) Omejitve iz tega člena se ne nanašajo na vsebine, ki se skladno s tem zakonom ne štejejo za televizijsko oglaševanje.

(7) Določbe tega člena se ne uporabljajo za televizijske programe, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske programe, namenjene izključno samooglaševanju.

33. člen

(pravica do kratkega poročanja v televizijskih programih)

(1) Vsak izdajatelj televizijskega programa s sedežem v državi članici Evropske unije, ima pod pravičnimi, razumnimi, nediskriminatornimi in pravočasno objavljenimi pogoji pravico do kratkega poročanja o vseh pomembnih prireditvah in drugih dogodkih v javnem interesu, ki jih ekskluzivno prenaša izdajatelj televizijskega programa, ki spada pod jurisdikcijo Republike Slovenije.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka mora izdajatelj televizijskega programa s sedežem v državi članici Evropske unije, zaprositi za dostop izdajatelja televizijskega programa pod jurisdikcijo iste države članice Evropske unije, ki je pridobil ekskluzivne pravice.

(3) Za kratko poročanje po tem členu se šteje predvajanje največ 90 sekund dolgega izseka iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ekskluzivno prenaša dogodek. Izseki se lahko

uporabijo samo za splošne informativne oddaje, na nelinearen način pa samo, če isto programsko vsebino ponudi isti izdajatelj s časovnim zamikom.

(4) Izdajatelji televizijskih programov lahko pri uveljavljanju pravice do kratkega poročanja svobodno izberejo izseke, pri čemer morajo označiti njihov vir.

(5) Morebitno nadomestilo za dostop do izseka ne sme presegati dejanskih dodatnih stroškov, nastalih neposredno zaradi zagotovitve dostopa.

34. člen

(pravica javnosti do spremljanja pomembnejših dogodkov)

(1) Izdajatelj televizijskega programa ne sme na podlagi pridobljenih izključnih pravic prenašati posameznega dogodka, ki je pomemben za javnost v Republiki Sloveniji ali v drugi državi članici Evropske unije, ali podpisnici mednarodne pogodbe, ki zavezuje Republiko Slovenijo, na način, zaradi katerega bi bilo pomembnemu delu gledalcev na tem območju onemogočeno spremljanje tega dogodka na neplačljivem televizijskem programu.

(2) Za prenos po tem členu se šteje neposreden prenos dogodka ali kasnejši prenos, v celoti ali delno, kadar je to potrebno iz objektivnih razlogov ali v interesu javnosti.

(3) V nasprotju s tem zakonom je, če dogodek iz prvega odstavka tega člena na podlagi pridobljenih izključnih pravic prenaša izdajatelj, katerega televizijski program lahko spremlja manj kot 75 odstotkov prebivalstva Republike Slovenije, ali pa je za sprejemanje njegovega programa potrebno dodatno plačilo (plačljiva TV).

(4) Vlada sprejme akt, v katerem določi način in merila za oblikovanje seznama najpomembnejših dogodkov iz tega člena, ter postopek obveznih posvetovanj med zainteresiranimi stranmi.

(5) Vlada na predlog Sveta za radiodifuzijo sprejme seznam najpomembnejših dogodkov iz prvega odstavka tega člena ter v zvezi s tem izvaja druge ustrezne ukrepe v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

36. člen

(priglasitev avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo)

(1) Ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo mora pred začetkom, spremembo ali prenehanjem zagotavljanja storitve, o tem pisno obvestiti agencijo.

(2) V obvestilu iz prejšnjega odstavka morajo biti navedeni podatki, ki jih agencija potrebuje za vzdrževanje uradne evidence ponudnikov storitev in za njihov nadzor po tem zakonu, in sicer:

- ime storitve in njena identifikacija;
- ime, naslov, davčna in matična številka za fizične osebe;
- firma, sedež, davčna številka, matična številka in navedba zakonitega zastopnika za pravne osebe;
- vrsta storitve in njen kratek opis;
- predviden datum začetka, spremembe ali prenehanja zagotavljanja storitve.

(3) Spremembo podatkov iz druge in tretje alineje prejšnjega odstavka mora ponudnik agenciji sporočiti v 30 dneh od njihovega nastanka, spremembo podatkov iz prve, četrte in pete alineje istega odstavka pa pred predvidenim datumom.

(4) Agencija v sedmih dneh po prejemu obvestila z vsemi potrebnimi podatki iz drugega odstavka tega člena, vpiše spremembe v uradno evidenco in ponudniku pošlje potrdilo o dejstvih iz uradne evidence.

(5) Agencija v sedmih dneh po prejemu obvestila, ki ne vsebuje vseh potrebnih podatkov iz drugega odstavka tega člena, ponudnika pozove, da je obvestilo treba dopolniti v roku, ki ne sme biti krajši od osem dni.

(6) Agencija s splošnim aktom podrobneje predpiše vsebino in obliko obvestila iz prvega odstavka tega člena ter vsebino podatkov iz drugega odstavka tega člena. Agencija s splošnim aktom določi tudi obliko in vsebino potrdila iz četrtega odstavka tega člena.

37. člen **(uradne evidence)**

(1) Agencija vodi naslednji uradni evidenci:

- evidenca imetnikov dovoljenj za izvajanje televizijske dejavnosti;
- evidenca ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo.

(2) Uradni evidenci iz prejšnjega odstavka vodi agencija kot med seboj povezano informatizirano bazo.

(3) V uradni evidenci imetnikov dovoljenj za izvajanje televizijske dejavnosti vodi agencija naslednje podatke:

- ime televizijskega programa in njegova identifikacija;
- ime, naslov in davčna številka za fizične osebe;
- firma, sedež, davčna številka, matična številka in zakoniti zastopnik za pravne osebe;
- datum začetka veljavnosti dovoljenja;
- številka odločbe o dovoljenju;
- poravnavanje obveznosti imetnika odločbe o dovoljenju, ki izvirajo iz tega zakona;
- kaznovanje imetnika odločbe o dovoljenju zaradi kršitev določil tega zakona.

(4) V uradni evidenci ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo vodi agencija naslednje podatke:

- ime storitve in njena identifikacija;
- ime, naslov in davčna številka za fizične osebe;
- firma, sedež, davčna številka, matična številka in zakoniti zastopnik za pravne osebe;
- obvestilo o začetku zagotavljanja storitve;
- datum začetka, spremembe ali prenehanja zagotavljanja storitve;
- poravnavanje obveznosti ponudnikov, ki izvirajo iz tega zakona;
- kaznovanje zaradi kršitev določb tega zakona.

(5) Agencija lahko v tem členu določene podatke pridobiva tudi iz uradnih evidenc drugih državnih organov in z neposredno računalniško oziroma elektronsko povezavo.

(6) Agencija vodi podatke iz tega člena dokler izdajatelj izvaja televizijsko dejavnost, oziroma dokler ponudnik zagotavlja svojo storitev, nato pa jih hrani trajno.

(7) Agencija mora pri ravnanju s podatki, ki štejejo za davčno tajnost, upoštevati določbe zakona, ki ureja davčni postopek.

40. člen **(obvezna hramba posnetkov in podatkov)**

(1) Izdajatelji televizijskih programov morajo najmanj šest mesecev hraniti posnetke vsakega posameznega dneva programa z vsemi objavljenimi programskimi, oglaševalskimi in drugimi vsebinami, kakor so bile zaporedno predvajane v 24 urah, v obliki in na način, ki ju podrobneje predpiše agencija.

(2) Ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo morajo najmanj šest mesecev hraniti

posnetke programskih vsebin ter spremljajočih oglaševalskih in drugih vsebin, po tem ko so jih zadnjič ponudili za ogled ali poslušanje, s spremljajočimi podatki ter v obliki in na način, ki ju podrobneje predpiše agencija.

(3) Izdajatelji televizijskih programov morajo poleg posnetkov iz prvega odstavka tega člena najmanj šest mesecev za vsak dan posebej hraniti tudi podatke o vseh predvajanih programskih, oglaševalskih in drugih vsebinah. Podatki morajo vsebovati informacije o datumu predvajanja vsebine, začetnem času, njenem trajanju, naslovu, vrsti in zvrsti vsebine ter informacije o vrsti produkcije in producentu, kot jih podrobneje določi agencija.

(4) Ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo morajo poleg posnetkov iz drugega odstavka tega člena najmanj šest mesecev za vsak dan posebej hraniti tudi podatke o vseh predvajanih programskih, oglaševalskih in drugih vsebinah. Podatki morajo vsebovati informacije o naslovu, o časovnem intervalu, ko je bila vsebina na voljo uporabnikom, trajanju vsebine, vrsti in zvrsti vsebine ter informacije o vrsti produkcije in producentu, kot jih podrobneje določi agencija.

(5) Izdajatelji televizijskih programov in ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo morajo najmanj eno leto hraniti podatke o predvajanih evropskih avdiovizualnih delih in evropskih avdiovizualnih delih neodvisnih producentov v letnem oddajnem času za preteklo koledarsko leto. Podatki morajo vsebovati informacije o datumu in času, ko so bila predvajana ali na voljo za ogled, trajanju, naslovu, vrsti in zvrsti dela ter o vrsti produkcije in producentu, kakor jih podrobneje določi agencija.

(6) V primeru tehnične okvare, zaradi katere izdajatelj oziroma ponudnik ni shranil določenega dela predvajane avdiovizualne vsebine, je izdajatelj oziroma ponudnik o okvari in obsegu neposnete predvajane ali ponujene programske vsebine dolžan v treh dneh pisno obvestiti agencijo.

41. člen

(pošiljanje podatkov in dostop do vsebin ali storitev)

(1) Ponudniki in operaterji elektronskih komunikacij so dolžni poslati agenciji resnične in popolne podatke, s katerimi razpolagajo, kadar so ti podatki potrebni za izvajanje pristojnosti agencije in izpolnjevanje programskih zahtev in omejitev, ki jih določa ta zakon, ter za jasno opredeljene statistične namene in analize v zvezi z izvajanjem pristojnosti agencije na področju avdiovizualnih medijskih storitev.

(2) Ponudniki in operaterji elektronskih komunikacij so agenciji dolžni omogočiti neomejen dostop do programskih vsebin in storitev, ki jih nudijo uporabnikom, kadar so potrebne za izvajanje pristojnosti agencije in izpolnjevanje programskih zahtev in omejitev, ki jih določa ta zakon.

(3) Podatki ter programske vsebine in storitve se pošljejo ali dajo na voljo na podlagi pisne zahteve agencije, brezplačno, v obsegu in roku ter v obliki in na način, določenih v zahtevi.

(4) Podatki, ki se zahtevajo, morajo biti sorazmerni z namenom, za katerega bodo uporabljeni. Agencija mora v zahtevi navesti namen uporabe zahtevanih podatkov.

(5) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za pošiljanje posnetkov programskih vsebin oziroma podatkov, za katere velja obveznost hrambe iz prejšnjega člena.

(6) Vlada z uredbo podrobneje določi vrsto in vsebino ter obliko in način pošiljanja podatkov iz tega člena oziroma posnetkov in podatkov iz prejšnjega člena.

43. člen

(1) Z globo od 6.000 do 60.000 eurov se kaznuje za prekršek ponudnik, ki je pravna oseba ali ponudnik, ki je samostojni podjetnik posameznik:

1. če prek avdiovizualne medijske storitve prizadene telesni, duševni ali moralni razvoj otrok in mladoletnikov (drugi odstavek 10. člena) ali če prek avdiovizualne medijske storitve izpostavlja otroka ali mladoletnika samovoljnemu ali nezakonitemu vmešavanju v njegovo zasebno življenje, družino ali dom, ali nezakonitim napadom zoper njegovo čast in ugled (tretji odstavek 10. člena);
2. če prek televizijskega programa predvaja programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, zlasti takšne vsebine, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno prikazujejo nasilje (prvi odstavek 14. člena);
3. če prek televizijskega programa predvaja vsebine, ki bi utegnile škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, tako, da predvajanje teh vsebin s primerno izbranim časom predvajanja oziroma s tehničnimi sredstvi ni omejeno tako, da otroci in mladoletniki v normalnih razmerah do takšnih vsebin nimajo dostopa (drugi odstavek 14. člena);
4. če prek televizijskega programa predvaja programske vsebine iz drugega odstavka 14. člena tega zakona v nasprotju s časovnimi omejitvami iz četrtega odstavka 14. člena tega zakona, oziroma če pred začetkom predvajanja programskih vsebin iz drugega odstavka 14. člena tega zakona, katerih predvajanje prek televizijskega programa ni omejeno s tehnično zaščito, ne objavi ustreznega akustičnega in vizualnega opozorila oziroma če med njihovim predvajanjem niso ves čas označene z ustreznim vizualnim simbolom (sedmi odstavek 14. člena);
5. če prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ponuja programske vsebine, ki bi lahko resno škodovala telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, v nasprotju s prvim odstavkom 15. člena tega zakona;
6. če programskih vsebin v svoji avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo, ki utegne škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju otrok in mladoletnikov, ne opremi v skladu z drugim odstavkom 15. člena tega zakona;
7. če delež evropskih avdiovizualnih del ne obsega najmanj 50 odstotkov letnega oddajnega časa njegovega televizijskega programa (prvi odstavek 16. člena);
8. če delež evropskih avdiovizualnih del ne obsega najmanj deset odstotkov programskih vsebin v katalogu njegove avdiovizualne medijske storitve na zahtevo (drugi odstavek 16. člena) ali če za produkcijo ali za pridobitev pravic do evropskih avdiovizualnih del, ki jih ponuja prek svoje avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, v posameznem koledarskem letu ne nameni finančnega prispevka v višini najmanj enega odstotka vseh prihodkov iz naslova svoje avdiovizualne medijske storitve v tem istem koledarskem letu (tretji odstavek 16. člena);
9. če ne dosega najmanj deset odstotnega deleža evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov v letnem oddajnem času njegovega televizijskega programa (prvi odstavek 17. člena) ali če vsaj polovica evropskih avdiovizualnih del neodvisnih producentov v njegovem televizijskem programu ni izdelana v zadnjih petih letih (drugi odstavek 17. člena);
10. če razširja avdiovizualna komercialna sporočila, ki niso povsem jasno prepoznavna kot taka (prvi odstavek 19. člena) ali če objavlja prikrita avdiovizualna komercialna sporočila (drugi odstavek 19. člena) ali če pri objavljanju avdiovizualnih komercialnih sporočil uporablja tehnične postopke, ki uporabnikom ne omogočajo zavestnega zaznavanja takšnih sporočil (tretji odstavek 19. člena);
11. če z razširjanjem avdiovizualnih komercialnih sporočil škodljivo vpliva na spoštovanje človekovega dostojanstva (prva alineja 20. člena) ali če ta vsebujejo ali spodbujajo kakršnokoli diskriminacija na podlagi spola, rase ali etnične pripadnosti, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti (druga alineja 20. člena) ali če spodbuja vedenje ali dejanja, ki škodujejo zdravju ali varnosti ljudi, zaščiti okolja ali kulturne dediščine (tretja alineja 20. člena);
12. če z razširjanjem avdiovizualnih komercialnih sporočil povzroči telesno, moralno ali duševno škodo mladoletnikom (prvi odstavek 21. člena), zlasti tako, da s tem spodbuja mladoletnike, da bi zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupovali ali najemali proizvode ali storitve (prva alineja 21. člena), ali da s tem spodbuja mladoletnike, da bi prepričevali svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve (druga alineja 21. člena), ali da s tem izkorišča zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe (tretja alineja 21. člena), ali da s tem nepremišljeno prikazuje mladoletnike v nevarnih situacijah (četrti alineja 21. člena);
13. če razširja avdiovizualna komercialna sporočila za zdravstvene dejavnosti, zdravstvene storitve ali za izvajalce zdravstvene dejavnosti (drugi odstavek 22. člena);
14. če ne oblikuje pravil ravnanja v skladu s prvim in drugim odstavkom 23. člena tega zakona ali pravil ravnanja javno ne objavi (prvi odstavek 23. člena) ali če kopije pravil ravnanja ne pošlje pristojnemu ministrstvu in agenciji v 15 dneh od njihovega sprejetja ali če jih v enakem roku ne obvesti o vsaki njihovi spremembi (tretji odstavek 23. člena);
15. če prek avdiovizualnih medijskih storitev, ki so sponzorirane, neposredno spodbuja nakup ali najem blaga ali storitev, zlasti s posebnim navajanjem tega blaga ali storitev z namenom promocije

(drugi odstavek 24. člena) ali če v sponzoriranih programskih vsebinah v nasprotju s tem zakonom promocijsko umešča izdelke, storitve ali blagovne znamke sponzorja programske vsebine (tretji odstavek 24. člena) ali če gledalca ne seznani jasno o obstoju sponzorstva (prvi stavek četrtega odstavka 24. člena) ali če sponzorirane programske vsebine ne označi kot takšne, z navedbo sponzorjevega imena, logotipa ali kateregakoli drugega njegovega simbola ali razpoznavnega znaka (drugi stavek četrtega odstavka 24. člena) ali če v sponzorirani vsebini ne navede sponzorjevega imena, logotipa ali kateregakoli drugega njegovega simbola ali razpoznavnega znaka, na začetku, po morebitnih prekinitvah in na koncu sponzorirane programske vsebine (peti odstavek 24. člena);

16. če razširja oziroma ponuja sponzorirana poročila ali informativne programske vsebine (prvi odstavek 25. člena) ali če v primeru sponzoriranja avdiovizualnih medijskih storitev ali programskih vsebin s strani fizičnih ali pravnih oseb, katerih dejavnost je proizvodnja ali promet z zdravili ali izvajanje zdravstvenih storitev, promovira zdravila, ki se predpisujejo in izdajajo samo na recept, oziroma če promovira zdravstvene storitve (drugi odstavek 25. člena);

17. če v nasprotju s 26. členom tega zakona razširja oziroma ponuja programske vsebine, ki vsebujejo promocijsko umeščanje izdelkov;

18. če predvaja televizijsko oglaševanje ali televizijsko prodajo v nasprotju z 27. ali 28. členom tega zakona;

19. če predvaja televizijsko prodajo zdravil, ki imajo dovoljenje za promet v skladu s predpisi, ki urejajo zdravila oziroma zdravstvene storitve (prvi odstavek 30. člena);

20. če pri predvajanju televizijske prodaje ne spoštuje meril iz 21. člena tega zakona oziroma če s predvajanjem televizijske prodaje ponuja mladoletnikom možnost sklepanja pogodb za nakup ali najem blaga ali storitev (prvi odstavek 31. člena);

21. če skupni obseg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje v njegovem televizijskem programu presega 12 minut v okviru vsake posamezne ure (prvi odstavek 32. člena);

22. če izdajatelju televizijskega programa ne omogoči pravice do kratkega poročanja v skladu z določbami 33. člena tega zakona ali če kot izdajatelj televizijskega programa na podlagi pridobljenih pravic izključnih pravic prenaša dogodek iz 34. člena tega zakona na način, zaradi katerega je pomembnemu delu gledalcev na tem območju onemogočeno spremljanje tega dogodka na neplačljivem televizijskem programu (prvi odstavek 34. člena) ali če kot izdajatelj televizijskega programa, ki ga lahko spremlja manj kot 75 odstotkov prebivalcev Republike Slovenije, ali pa je za sprejemanje tega programa potrebno dodatno plačilo (plačljiva TV), prenaša dogodek iz prvega odstavka 34. člena na podlagi izključno pridobljenih pravic (tretji odstavek 34. člena);

23. če ne hrani posnetkov oziroma podatkov iz prvega do petega odstavka 40. člena tega zakona v skladu z navedenimi določbami;

24. če agenciji ne pošlje resničnih in popolnih podatkov iz prvega odstavka 41. člena tega zakona ali če agenciji ne omogoči neomejenega dostopa do programskih vsebin in storitev v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona, ali če podatke ter programske vsebine in storitve ne pošlje agenciji v obsegu in v roku, določenem v zahtevi agencije (tretji odstavek 41. člena) ali če agenciji ne pošlje posnetkov programskih vsebin oziroma podatkov, za katere velja obveznost hrambe po 40. členu tega zakona (peti odstavek 41. člena).

(2) Z globo, določeno v prejšnjem odstavku, se za prekršek kaznuje:

1. pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, če v primeru sponzoriranja avdiovizualnih medijskih storitev ali programskih vsebin na njihovo vsebino in v primeru televizijskih programov na njihov spored vpliva tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika (prvi odstavek 24. člena);

2. operater elektronskih komunikacij, ki je pravna oseba, ali operater elektronskih komunikacij, ki je samostojni podjetnik posameznik, če agenciji ne pošlje resničnih in popolnih podatkov iz prvega odstavka 41. člena tega zakona ali če agenciji ne omogoči neomejenega dostopa do programskih vsebin in storitev, v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona, ali če podatkov ter programskih vsebin in storitev ne pošlje agenciji v obsegu in v roku, določenem v zahtevi agencije (tretji odstavek 41. člena) ali če agenciji ne pošlje posnetkov programskih vsebin oziroma podatkov, za katere velja obveznost hrambe po 40. členu tega zakona (peti odstavek 41. člena).

(3) Z globo, določeno v prvem odstavku tega člena, se za prekršek kaznuje Radiotelevizija Slovenija:

1. če prekine televizijsko programsko enoto s televizijskim oglaševanjem ali s televizijsko prodajo v nasprotju s 29. členom tega zakona;

2. če skupni obseg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje v posameznem televizijskem programu Radiotelevizije Slovenija preseže deset minut v okviru vsake posamezne ure, oziroma v času med 18. in 23. uro sedem minut v okviru vsake posamezne ure (drugi odstavek 32. člena) ali če v času med 18. in 23. uro v svojem programu predvaja TV prodajna okna (tretji odstavek 32. člena).

(4) Z globo 600 eurov se kaznuje:

1. fizična oseba, ki stori prekršek iz tega člena;
2. odgovorna oseba ponudnika, ki je državni organ, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samoupravna lokalna skupnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;
3. odgovorna oseba ponudnika, ki je pravna oseba, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samostojni podjetnik posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;
4. odgovorna oseba pravne osebe ali samostojnega podjetnika posameznika, ki stori prekršek iz 1. točke iz drugega odstavka tega člena;
5. odgovorna oseba operaterja elektronskih komunikacij, ki je pravna oseba, ali operaterja elektronskih komunikacij, ki je samostojni podjetnik posameznik, ki stori prekršek iz 2. točke iz drugega odstavka tega člena;
6. odgovorna oseba Radiotelevizije Slovenija, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

44. člen

(1) Z globo od 1.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek ponudnik, ki je pravna oseba, ali ponudnik, ki je samostojni podjetnik posameznik:

1. če v svoji avdiovizualni medijski storitvi na primeren način ne zagotovi objave podatkov (impresum) v skladu s prvim odstavkom 7. člena tega zakona ali če kazalo ali razvid po katalogu programskih vsebin ne vsebuje navedbe, kje se nahaja impresum (drugi odstavek 7. člena), ali če kot izdajatelj televizijskega programa ne zagotovi stalne objave identifikacije na vidnem mestu v svojem programu (četrti odstavek 7. člena) ali če kot ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ne zagotovi stalne objave identifikacije ob smiselnem upoštevanju četrtega odstavka 7. člena tega zakona ali če kot izdajatelj televizijskega programa na ustreznih mestih vsake programske vsebine ne objavi podatkov iz petega odstavka 7. člena tega zakona ali če kot izdajatelj televizijskega programa v primeru objave sporeda svojega programa na spletni strani, teletekstu ali na drugih mestih v svojem programu ne navede tudi podatkov iz šestega odstavka 7. člena tega zakona;
2. če predvaja kinematografsko delo zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki avtorskih pravic (drugi odstavek 8. člena);
3. če kot izdajatelj televizijskega programa ne pošlje letnega poročila o doseženih deležih v skladu s prvim odstavkom 18. člena tega zakona ali če kot ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ne pošlje letnega poročila o doseženih deležih v skladu z drugim odstavkom 18. člena tega zakona;
4. če kot izdajatelj televizijskega programa in kot pogodbeni partner naročnika oglaševalskih vsebin deluje tudi kot njegov zastopnik pri naročanju blaga in storitev (drugi odstavek 31. člena);
5. če prek televizijskega programa, namenjenega izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter prek televizijskega programa, namenjenega izključno samooglaševanju, razširja običajne programske vsebine, kot so poročila in druge informativne vsebine, športni dogodki, filmi, dokumentarni filmi ali druge podobne programske vsebine (peti odstavek 31. člena).

(2) Z globo 300 eurov se kaznuje:

1. fizična oseba, ki stori prekršek iz tega člena;
2. odgovorna oseba ponudnika, ki je državni organ, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samoupravna lokalna skupnost, ki stori prekršek iz tega člena;
3. odgovorna oseba ponudnika, ki je pravna oseba, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samostojni podjetnik posameznik, ki stori prekršek iz tega člena.

45. člen

(1) Z globo od 500 do 5.000 eurov se kaznuje za prekršek ponudnik, ki je pravna oseba, ali ponudnik, ki je samostojni podjetnik posameznik:

1. če kot ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo v katalogu programskih vsebin odraslim uporabnikom ne zagotovi informacij, ki jim bodo omogočile presojo programskih vsebin iz 15. člena tega zakona (tretji odstavek 15. člena);
2. če kot ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo pred začetkom, spremembo ali prenehanjem zagotavljanja storitve, o tem pisno ne obvesti agencije (prvi odstavek 36. člena);
3. če kot ponudnik avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ne sporoči agenciji spremembe podatkov iz druge in tretje alineje drugega odstavka 36. člena tega zakona v 30 dneh od njihovega nastanka ali če spremembe podatkov iz prve, četrte in pete alineje drugega odstavka 36. člena tega zakona ne sporoči agenciji pred predvidenim datumom začetka, spremembe ali prenehanja zagotavljanja storitve (tretji odstavek 36. člena);
4. če v primeru tehnične okvare, zaradi katere ni shranil določenega dela predvajane zvočne ali avdiovizualne vsebine, v treh dneh pisno ne obvesti agencije o okvari in obsegu neposnete predvajane ali ponujene programske vsebine (šesti odstavek 40. člena).

(2) Z globo, določeno v prejšnjem odstavku, se za prekršek kaznuje operater elektronskih komunikacij, ki je pravna oseba, ali operater elektronskih komunikacij, ki je samostojni podjetnik posameznik:

1. če kot operater elektronskih komunikacij, ki zagotavlja tehnično zaščito iz 14. člena tega zakona, uporabnikov ne seznani z namenom tehnične zaščite ali če ne zagotovi natančnih navodil o njeni uporabi (šesti odstavek 14. člena in četrti odstavek 15. člena);
2. če pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo, ki so plačljive, ne zagotovi takšne razčlenitve računa, iz katere so za posamezno obračunsko obdobje razvidna naročila in plačila posamezne storitve, vključno z zneskom, datumom in časom nakupa, ogleda ali poslušanja (peti odstavek 15. člena).

(3) Z globo 150 eurov se kaznuje:

1. fizična oseba, ki stori prekršek iz tega člena;
2. odgovorna oseba ponudnika, ki je državni organ, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samoupravna lokalna skupnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;
3. odgovorna oseba operaterja elektronskih komunikacij, ki je državni organ, ali odgovorna oseba operaterja elektronskih komunikacij, ki je samoupravna lokalna skupnost, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka;
4. odgovorna oseba ponudnika, ki je pravna oseba, ali odgovorna oseba ponudnika, ki je samostojni podjetnik posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;
5. odgovorna oseba operaterja elektronskih komunikacij, ki je pravna oseba, ali odgovorna oseba operaterja elektronskih komunikacij, ki je samostojni podjetnik posameznik, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

46. člen

Globe, ki so v tem zakonu predpisane v razponu, se izrečejo v okviru razpona, predpisanega po tem zakonu.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

Vlada RS predlaga, da Državni zbor obravnava predlog zakona v skrajšanem postopku, saj gre za manj zahtevne spremembe in dopolnitve zakona ter za manj zahtevne uskladitve zakona z drugimi zakoni in s pravom Evropske unije (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah).

VI. PRILOGE

/